

NOVEMBER, 1937

AVE MARIA

published monthly by

**The Slovene
Franciscan Fathers.**

Lemont, Illinois

in the interest of the
Slovene Franciscan Com-
missariat of the Holy
Cross

Subscription Price:
\$2:50 per annum

Naročnina:
\$2.50 lento.
Izven U. S. A. \$3:00

Management-Upravištvo
P. O. B. 608,
Lemont, Illinois

Editor - Urednik
P. O. B. 608,
Lemont, Illinois

Entered as second-class
matter August 20, 1925,
at the post office at Lem-
ont, Illinois, under the
Act of March 3, 1879.
Acceptance of mailing at
the special rate of post-
age provided for in Sec-
tion 1103, Act of October
3, 1917, authorized on
August 29, 1925.

Naročite se na

“AVE MARIA”

ki je glasnik katoliškega življenja slovenskim
izseljencem v Ameriki in porok
zvestove katoliški Cerkvi.

Več svetih maš

se daruje za naročnike našega lista. Najbolj stalna
je pa sv. maša, ki se daruje vsako prvo nedeljo
v mesecu v naši samostanski cerkvi pri
Mariji Pomagaj v Lemontu.

Vsak naročnik

NAŠEGA LISTA JE PODPORNIK VELIKE MISLI
MISIJONSTVA JEZUSOVEGA. ZAKAJ? DOLAR-
JI, KI SI JIH NAMENIL ZA NAROČNINO NASE-
GA LISTA, NISO VRŽENI V KOT. KAMENČKI
SO ZA ZGRADBO KRISTUSOVEGA DUHOVNI-
ŠTVA. ZATO JE BILA AVE MARIJA USTA-
NOVLJENA, DA BI V GMOTNEM OZIRU PODPI-
RALA DIJAKE, KANDIDATE ZA DUHOVNIŠKI
STAN. TVOJA NAROČNINA JE SEME, KI NAJ
NEKOČ OBRODI SAD V VINOGRADU GOSPO-
DOVEM. KOLIKO JE DIJAKOV, KI BI RADI
STUDIRALI, PA NIMAJO SREDSTEV. SAMO-
STAN V LEMONTU JE TUDI ŠOLA IN VZGOJE-
VALIŠČE IDEJALNIM FANTOM, KI SO SI ZAŽE-
LELI SLUŽBE ALTARJA. SEDAJ RAZUMEŠ.
NAŠ LIST UTIRA POT TEM ŠUDENTOM

AVE MARIA

Novemberska štev. 1937—

—Letnik XXIX.

Evangeliji v novembru

Fra. Martin.

PETINDVAJSETA NEDELJA PO BINKOŠTIH

DANES poslušamo priliko o dobrem semenu in ljuljki. Šel je mož in posejal samo dobrega semena na svojo njivo. Seveda je upal, da bo tudi žel ob svojem času, kar je sejal. Zgodilo se je pa nekaj nepričakovanega. Ponoči je prišel sovražnik in je posejal slabega semena na tisto njivo. Tako je poleg žita vzkliko na oni njivi tudi mnogo plevela, ljuljke. S to priliko nam hoče božji Zveličar pojasniti, kako se tudi v našem življenju mešajo čednosti s hudobijami. Bog seje na njivo našega življenja samo dobro seme čednosti, sovražnik pa trosi vmes seme hudobije. Sovražnik je ra trojen: hudobni duh, zapeljivi svet in naša lastna slabost. Ako torej nočemo, da bi se na njivi našega življenja pokazal plevel grehov in hudobij, moramo biti vedno čuječi in v duhovnem življenju ne smemo nikoli zaspati. Na drugem mestu nas zato Gospod opominja: Čujte in molite, da ne padete v skušnjavo!

SESTINDVAJSETA NEDELJA PO BINKOŠTIH

Na vrsti je prilika o gorčičnem zrnu in kvasu. Z obema nam skuša Jezus pred oči postaviti resnico, da iz majhnega raste veliko. To velja o mnogih rečeh v naravnem pogledu, še bolj pa v nadnaravnem. Gorčično seme je izmed najmanjših zrn, ki jih pozna rastlinski svet. Ko se pa vseje v zemljo, zraste iz njega

rastlina, ki je dokaj podobna drevesu. Seveda je imel Gospod v mislih gorčično drevo svojega kraja. Podobno kot gorčično drevo je rastlo tudi seme besede božje. Iz jako majhnega začetka ob Jezusovem času je nastalo božje kraljestvo, katoliška cerkev, ki je segla od kraja do konca sveta. Raste pa še vedno in bo rastlo do konca časov.

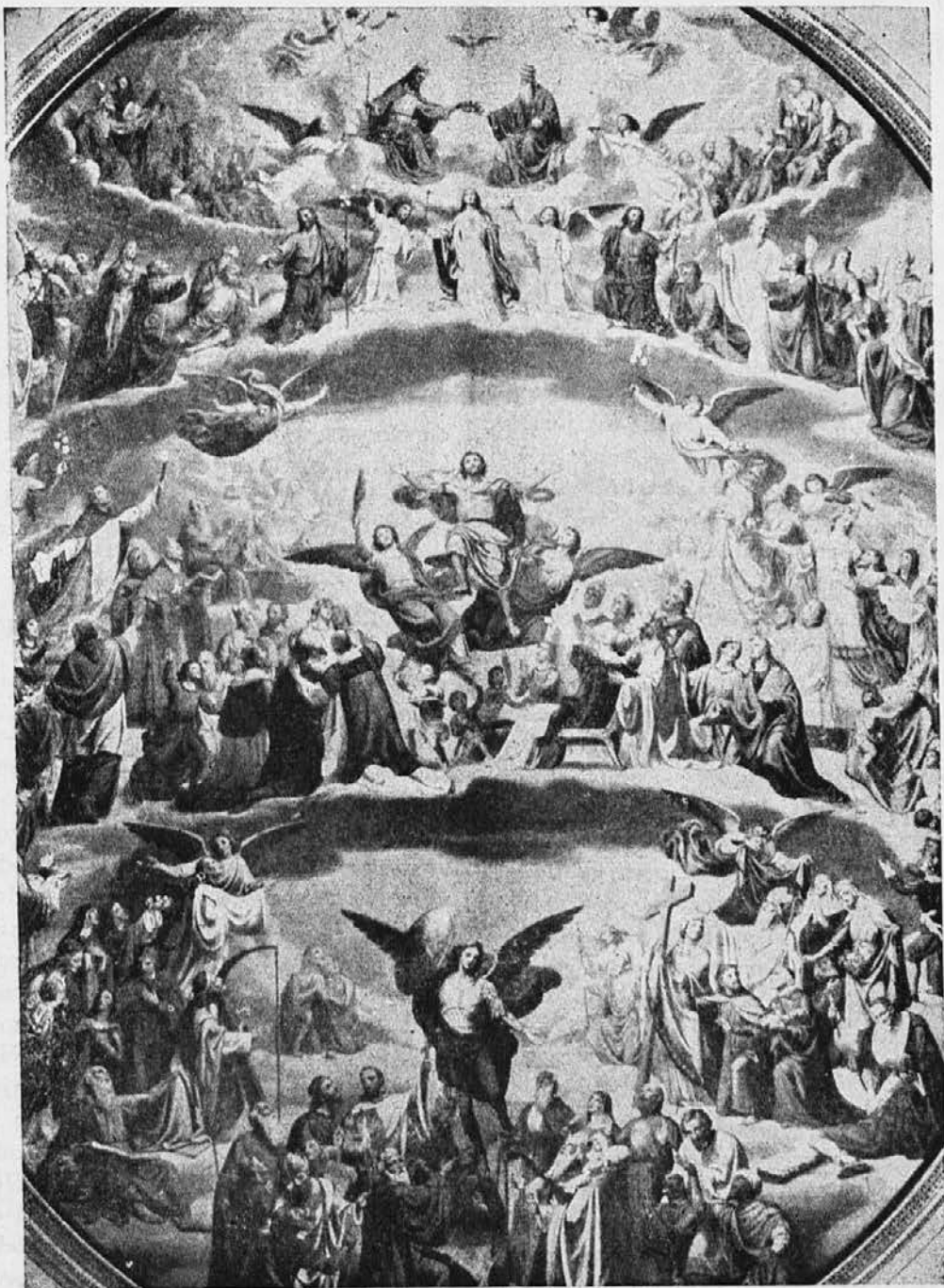
SEDEMINDVAJSETA NEDELJA PO BINKOŠTIH.

V današnjem evangeliju govori Jezus o razdejanju Jeruzalema, o katerem vemo, da se je zgodilo ob strašnih prizorih v letu 70 po Kristusu. Ob tej priložnosti spregovori tudi o groznih razdejanjih, ki se bodo dogodila pred koncem sveta. Noče pa Gospod zadostiti naši radovednosti, da bi nam povedal, kdaj se bo vse tisto zgodilo. Na to vprašanje odgoarja: Za tisti dan in uro ne ve nihče, niti angeli v nebesih, ampak le moj Oče. — Toda godile se bodo pred vesoljnim razpadom take reči, da bi ljudje lahko spoznali znamenja prihajajočega konca, ako bi le hoteli. Toda Jezus sam pravi, da tistih znamenj ne bodo sprejeli, ampak se bodo naprej zabavali in bodo veseljačili, prav tako kot je bilo pred velikim potopom ob Noetovem času. To razodetje nam mora odpreti oči, da se zamislimo v žalostno zaslepljenost človeškega rodu.

PRVA ADVENTNA NEDELJA.

Tudi današnji sveti evangelij se bavi z isto snovjo kakor evangelij pretekle nedelje. Razlika je pa ta, da je današnje evangeljsko berilo vzeto iz svetega Luke, ono pretekle nedelje pa iz svetega Matevža. Lahko opazimo, da je isto

stvar vsak od teh dveh evangelistov nekoliko drugače povedal. Oba sta pisala iz spomina, kakor sta si zapomnila. Seveda je Bog sam štal obema ob strani, da sta pravilno napisala. Mnoge dogodke in nauke Gospodove najdemo pri raznih evangelistih, nekatere pa samo pri tem ali onem.

MARIJA VNEBOVZETA IN VSI SVETNIKI, PROSITE ZA NAS!

Pomagajmo dušam v vicah

Šolska sestra.

VDANAŠNJIH časopisih čitamo o vsakovrstnih kampanjah in raznih zmagovalcih. Tudi Cerkev vodi nekako kampanjo vsako leto — kampanjo molitve in raznih drugih dobrih del v prid članom trpeče cerkve. Kdo bo zmagalec v letošnji novemberski kampanji? Tisti, ki bo največ žrtvoval za uboge duše. Njegovo ime ne bo tiskano z velikimi črkami v nobenem časopisu — zapisano pa bo v knjigi življenja. Ko bo sam potrkal v tisti najtežji uri, ko ga bodo vsi zemeljski prijatelji zapustili, na nebeška vrata, bo slišal božje povabilo: "Pridi . . ." Kakka godba njegovi duši beseda: "V ječi sem bil in si me obiskal." Ne bo treba Gospodu razlagati takrat, kdo je bil jetnik . . . Vse rešene duše, nekdanje jetnice vic, mu bodo v veliko tolažbo s svojo priprošnjo. Usmiljenje bo v večnosti našlo usmiljenje. Bog se v dobroti ne da prekositi . . .

Sv. cerkev želi, da pomagamo dušam, ki sebi ne morejo več pomagati. Bog želi, da rešujemo njegove prijatelje trpljenja. Naša dolžnost zahteva, da rajnih ne pustimo v kraju čiščenja brez tolažbe.

Kako človeka včasih zaboli, ko stopa po pokopališču. Težki nagrobni kamni, da se zemlja useda — a živa duša se ne spomni rajnega s kako sv. mašo. . . Isto ob pogrebih. Tovorni avtomobili se šibijo pod težo cvetlic in vencev, ki nekaj dni venejo na grobu. S tem je pa tudi vse opravljeno. Spred oči, iz spomina! Če bi duša, kateri v "spomin" venejo venci, mogla govoriti, bi gotovo dejala: "Bog me varuj vaše ljubezni! V samo bridkost mi je . . ."

Kako prav je pač imel neki župnik, ki je v življenju večkrat dejal: "Ko umrjem, ne sme biti nobenega cvetličnega venca v

bližini moje krste." Ljudje so si zapomnili in ko je res počival v krsti, je kar deževalo duhovnih darov. Par mesecev so se brale sv. maše v domači cerkvi samo zanj, pozneje pa večkrat na teden — vse naročene od faranov. Tako se pokaže prava hvaležnost in ljubezen, ki sega preko groba, v vice.

Katekizem pravi, da lahko pomagamo našim rajnim iz vic z molitvijo, postom, miloščino, z žrtvami, sv. obhajilom, posebno pa z daritvijo sv. maše, ki ima neskončno vrednost, in z odpustki.

Če smo res ubogi, da ne zmoremo denarja za sv. maše, pa nismo tako revni, da bi ne mogli napraviti namena, udeležiti se pobožno sv. maše v prid vernim dušam. In nobeden ni tak revež, da bi moliti ne mogel. Vsakdanje življenje nam nudi toliko priložnosti, ki jih tako lahko obrnemo v dobro rajnim. Človek je tako zbit od dela, da se mu nič ne ljubi; če daruje to utrujenost Bogu za trpeče duše v vicah, bo po božji dobroti skrajšano ali olajšano trpljenje tistim, ki jim dolgujemo pomoč. Ali če smo bolehn, morda celo priklenjeni na posteljo, in mislimo, da nismo za nobeno rabo na svetu — vendar, kako bogastvo je Bog položil v noše roke! Trpljenje! To je izvrstna kupna cena, s katero nam je tako lahko kupiti nebesa prijateljicam božjim. Morda razni drugi križi težijo naše rame: Revščina; morda so nam obrekljivi jeziki vzeli dobro ime ali nam vsaj grenijo življenje; morda v družini ni vse tako kot bi biti moralo; morda nas muči v notranjosti križ, katerega naša okolica niti slutiti ne more — o, kaj bi naštevala, saj je toliko vrst trpljenja, kolikor ljudi — in vsi takile križi, mali in veliki se lahko obrnejo v prid našim rajnim.

Katehet je v šoli priporočil otrokom, naj včasih kako malenkost žrtvujejo za verne duše. Če so žejni, naj malo počakajo in šele čez nekaj časa pijejo, ali naj ne iz-

pijejo do dna itd. Duhovnikov govor je imel uspeh: Večina otrok mi je pripovedovala, da delajo po njegovem nasvetu. Nosili so skupaj cente, ki so bili namenjeni za sladkorčke, in naročili smo par svetih maš za duše v vicah. Vsak, kdor pozna otroke, ve, kako bogastvo je otroku en cent in kak užitek je vbombonih. Temu primerna je tudi žrtev, ki se nam zdi tako malenkostna — a je v božjih očeh tako velika. Res, ne bo napačno, če gremo k otrokom v šolo — saj nam jih je sam Gospod postavil za učitelje: če ne bomo taki kot eden izmed njih, ne moremo v nebeško kraljestvo. V gorečnosti za reševanje duš iz vic nas pa otroci ne smejo prekositi . . .

Nabirajmo odpustke za verne duše! Ali je težko reči: Moj Jezus, usmiljenje! In za teh par besed, če jih izrečemo pobožno, dobimo 300 dni odpustka, ki ga lahko obrnemo v dušni pokoj rajnim. In koliko drugih kratkih zdihljajev imamo — velik, bogat rudnik — samo jemljemo lahko in delimo, vse je naše, če le hočemo, radi zasluženja Jezusa Kristusa. Posebno primerna pobožnost za duše v vicah obdarovana s popolnim odpustkom je križev pot. Dvojno korist imamo, če ga molimo: prvič pomagamo kakoli duši iz vic in drugič je v blagor nam samim. Ko vidimo, koliko je Jezus trpel po nedolžnem iz ljubezni do nas, bomo tudi mi postali voljniji nositi križe, ki nam jih Bog pošilja, iz ljubezni do Njega.

Še eno uspešno sredstvo imamo, s katerim lahko lajšamo trpljenje dušam v vicah: blagoslovljeno vodo. Vse premalo jo čislamo — saj je manjka v marsikateri katoliški hiši. Neki pobožni pisatelj pravi, da je vsakokrat, ko vzamemo blagoslovljeno vodo, duši, kateri je namenjena, trpljenje olajšano.

Tistim, ki veliko store za duše v vicah, so one najboljše prijateljice in varhinje.

Čeprav sebi ne morejo pomagati, vendar njih priprošnja pri Bogu veliko zaleže.

Pripovedujejo o rajnem zagrebškem, v sluhu svetosti umrlem škofu, da je gojil veliko pobožnost do vernih duš. Nekoč ga je na birmanskem potovanju zalotila noč visoko v gorah. Daleč od človeških bivališč, v ozki soteski, sta ga pričakovala dva roparja. Vedela sta, da mora tam mimo. Kako presenečena sta bila, ko sta že od daleč slišala molitev množice, ki je spremljala škofa. O napadu seveda ni bilo več govora. Nekaj časa sta še od daleč sledila . . . Vest se jima je zbudila. Ostala sta kar v gozdu, spat nista mogla. Na vse zgodaj sta se priplazila do cerkve in naravnala korak naravnost proti spovednici, kjer je svetniški škof že čakal spovedancev. Ko sta z globokim kesanjem poravnala račun z Bogom — seveda sta tudi to omenila, da sta hotela škofa ubiti — jima je škof povedal, da je potoval popolnoma sam. Da si skrajša čas, je molil rožni venec za verne duše na glas. Če sta ona dva slišala množico ljudi, to pač ni moglo biti drugače, kot da je Bog poslal verne duše, da so ga obvarovale smrti.

SLOUDAN, MINN. — Piše George Nemanich. — Naznanjam Vam žalostno vest, da so danes 24. sept. ob eni ponoči umrli naš prejšnji župnik, častiti gospod Jožef Ferjančič. Pri naši fari sv. Martina so prvič maševali na kvaterino sredo v decembru leta 1904. Zadnjič pa 28. febr. 1930. Potem so šli v svojo hišo stanovat in so živeli sami zase. S škofovimi dovoljenjem so v svoji hiši tudi maševali, dokler so mogli. Za naše ljudi pri fari sv. Martina so bili res pravi duhovni oče v vsakem oziru. Ljubi Bog jim bodi plačnik za vse, kar so nam dobrega storili. Pošiljam za eno sveto mašo za pokoj njihovi duši. Vsem jih priporočam v molitev.

Molitev dvanajstih ur

Pošilja Mrs. Plautz, Detroit.

(Pošiljateljica nam piše: Mrs. Lucija Maurin iz Mt. Clemensa, mati od Mrs. Osterman, me je prosila, naj ji napišem molitev 12 ur. Je rekla, če mislite, da je dobro za Ave Marijo, denite noter, če ne, pa ni treba. Ona je narekovala, jaz sem pa pisala. — Tako piše Mrs. Plautz. Urednik misli, da je kar dobro za naš list. Misel te molitve je jako lepa in primerna, posebno sedaj v mesecu novembru ko nas Cerkev priganja, da molimo za duše v vicah, zraven tega se pa tudi sami na smrt pripravljamo. Ta molitev je zopet nov dokaz pristrčne pobožnosti naših starih. Za nas "moderne" ljudi bi bilo zelo prav, če bi večkrat pogledali nazaj na vero in pobožnost naših prednikov . . . o, marsikaj lepega bi se naučili od njih! Zato z veseljem prinašamo tudi molitev 12 ur.)

O moj Bog, če umrjem PRVO uro, naj mi pride na pomoč sveta Barbara! Stori naj mir med mojimi brati in sestrami in vsemi katoličani!

O moj Bog, če umrjem DRUGO uro, naj mi prideta na pomoč sveta apostola Peter in Pavel. Pavel naj me v nebesa pripelje, Peter naj mi nebeška vrata odpre!

O moj Bog, če umrjem TRETJO uro, naj mi pride na pomoč sveta Barbara in naj mi sveto popotnico prinese, da moja uboga duša ne bo odšla s sveta brez svetega Rešnjega Telesa!

O moj Bog, če umrje ČETRTO uro, naj mi pride na pomoč sveti Dominik, ki je sveti rožni venec učil. Naj uči mojo dušo o nebeškem kraljestvu!

O moj Bog, če umrjem PETO uro, naj mi pride na pomoč sveti Frančišek, ki je pet ran Jezusovih zagledal. Naj zagleda mojo dušo v nebeškem kraljestvu!

O moj Bog, če umrjem ŠESTO uro, naj mi pride na pomoč sveti Ambrož. O ljubi sveti Ambrož, ti si res brumen mož, sam v

hiši sediš, pa pride k tebi usmiljeni Jezus, in ti se mu lepo nasmejiš. Nasmej se tudi moji duši v nebeškem kraljestvu!

O moj Bog, če umrjem SEDMO uro, naj mi pride na pomoč sveti Krištof, ki je Jezusa prenesel čez globočino morja. Prenese naj tudi mojo dušo v nebeško kraljestvo!

O moj Bog, če umrjem OSMO uro, naj mi pride na pomoč sveti Lovrenc, ki je bil na ražnju pečen zavoljo Jezusa!

O moj Bog, če umrjem DEVETO uro, naj mi pride na pomoč Devica Marija, ki je Jezusa v naročju nosila, in naj me prenese v nebeško kraljestvo!

Da bi tudi mi nekoč tako umirali!

O moj Bog, če umrjem DESETO uro, naj mi pride na pomoč sveti Štefan, ki je bil kamenjan zavoljo Jezusa!

O moj Bog, če umrjem ENAJSTO uro, naj mi pride na pomoč enajst devic svete Uršule!

O moj Bog, če umrjem DVANAJSTO uro, naj mi pride na pomoč dvanajst aposto-
lov in sveti Trije Kralji. Vsi moji nebeški patroni prosite zame grešnika zdaj in na vekomaj. Amen!

Ali niste žejne?

Ena izmed vas.

Tve vrstice pišem našim ženam in materam. Zakaj poudarjam besedo NAŠE? Zato, ker imam v mislih dobre Slovenke in katoličanke, posebno tiste, ki jih vidimo dnevno pri sveti maši. Tem bi rada nekaj na srce položila.

Če človek pride slučajno med tednom v razne cerkve, je kar veselje videti, kolika je udeležba pri sveti maši. Veliko družinskih skrbi, nikdar končano delo, morda še kak bolnik doma ali majhni otroci, godrnjavi možje, morda ste same bolehe in trudne, vendar vse to premagate naše žene in matere ter pridete k sveti maši. Tudi ponedeljkovo pranje in sobotni odmor vas ne zadrži doma, enako ne slabo vreme.

Marsikdaj sem že ob tem razmišljanju vzkliknila: O, kako globoka je vera v srcih teh naših žena!

Toda marsikdaj in marsikje sem postala tudi žalostna in zamišljena, preden je minila sveta maša. Mislila sem si: Ali je pa tudi res ta vera tako globoka? Ko je namreč prišel čas za sveto obhajilo med sveto mašo, obhajilna miza še enkrat ni bila polna. In potem človek še zve, da niti tiste niso bile vse Slovenke, čeprav je bilo v slovenski fari-

Kaj bi ve žene rekle, če bi videle žejne-

ga jelena hoditi vsak dan k studencu, pa bi vodo samo gledal, napil bi se pa samo enkrat na mesec, ali pa še takrat ne. Ali ne bi rekle, da je neumen ali pa sploh žejen ni. Hm, če ni žejen, zakaj pa hodi k vodi?

Ali niste ve, globoko verne žene, podobne temu nespametnemu jelenu? Vsak dan pridete v cerkev, a iz studenca čudežne vode ne zajemate, ampak vodo samo gledajo vaše duše, namesto da bi zajele iz hladilne vode Jezusa v presvetem Zakramentu? Ali morebiti niste žejne? Morda pa niste potrebne božje pomoči? O, ste žejne in potrebne okrepčila, pa še kako potrebne! Dandanes še tisočkrat bolj kot v prejšnjih časih. To same dobro veste. Zakaj se po tem spoznanju ne ravnate?

O, kdaj vendar se boste zavedele, da je pogostno in vsakdanje sveto obhajilo velika moč, tolažba in zdravilo za vaše dušno in telesno trpljenje, za križe in boje, katerih ima dovolj vsak zemljan, a v največji meri mati-žena. Marsikdaj so nevidni drugim, a čimbolj so nevidni, tem huje režejo in se zajedaio v srce in dušo.

Zato pa, drage žene, začnite z vsakdanjim svetim obhajilom. Koliko lažje bodele trpele, lažje se premagovale, lažje boste krotile svoja slaba nagnjenja. Postajale boste prav gotovo boljše in bolj popolne od dne do dne. Kar je voda za žejnega, to je sveto obhajilo za grešnika in slabotnega. Kdor ni žejen, mu ni treba piti. Angelom in svetnikom ni treba svetega obhajila, ampak nam ubogim zemljanom.

Poleg naših lastnih koristi je pa še mnogo drugih velikih vzrokov, zakaj bi morale dnevno pristopati k obhajilni mizi. Ker so vedno in povsod ženske prve vnete za dobro stvar, so pa tudi one prve poklicane, da se navadijo dnevno pristopati k angelski mizi. Tako bi morale one biti zgled drugim. Kmalu bi se tudi drugi oživili in bi jih začeli posnemati.

Seveda bi pa ne bilo prav, če bi samo v cerkvi kazale dober zgled, ampak bi morale tudi doma in sploh zunaj cerkve delati tako kot kažejo pri angelski mizi. S tem bi tudi svoje može in otroke polagoma spreobrnile.

Premnogokrat se čuje tožba ene ali druge žene: Boj, kakšni so dandanes ljudje! Toliko hudobije, vse je narobe, pa kaj se hoče. Jaz ne morem nič pomagati... O predrage žene in matere, ravno ve lahko mnogo pomagate, če le hočete in imate resno voljo. Le nekoliko truda in premagovanja je treba. Kje je večji pripomoček za današnje razmere, kje je večje zdravilo za rane sedanjega časa, kot je Jezus sam, ki ga lahko vsak dan v svetem obhajilu darujemo Bogu Očetu v spravo in zadostilo za grehe in hudobije drugih...?

Drage mi žene, kaj hočete več? Vsaka izmed vas je lahko v nekem smislu duhovnik, lahko stori mnogo dobrega, lahko zadosti za mnoge pregrehe in s tem prepreči mnogo božjih kazni. O, da bi se že enkrat vse te dobre NAŠE žene in matere strnile v eno samo veliko trdno vrsto — v vrsto ob angelski mizi in z vsakdanjim svetim obhajilom oblegale božji prestol s prošnjami za spreobrnjenje sveta! Ali res mislite, da bi Bog ostal gluha za take in tako številne prošnje? O ne, prav gotovo ne! Preveč je dober in neskončno usmiljen. Ne smemo pozabiti, da je Jezus sam rekel: Prosite in se vam bo dalo!

Mnogi dandanes prav dobro vidijo in tudi razumejo, kaj se godi po svetu in kam jadramo, pa le zdihujejo in čakajo, kdaj se bodo začeli goditi čudeži. Pa ne pomislijo, da nam ni treba nobenih drugih čudežev kot onih, ki jih dela v nas pogostno sveto obhajilo, da zboljšamo sebe in svet okoli sebe. Velik, močan in vedno zmagoslaven meč se nam ponuja in čaka na nas, meč, ki je sam Jezus v presveti Hostiji. Pridite in poslužite se ga. Ves hudobni svet bodete z njim premagali in spreobrnili!

Urednikov pripis: Ta članek je napisala preprosta slovenska žena, ki pristopa vsak dan k sv. obhajilu. Skoraj dobesedno sem ga priobčil. Samo nekaj pravopisnih stvari sem popravil. Nisem pa mogel te žene pregovoriti, da bi mi dovolila podpisati njeno ime. Preveč je skromna. Mislim, da tako pisanje izpod peresa "ene izmed njih" boli gane bralke kot še tako lepa pridiga v cerkvi. Bog daj, da bi rodil ta spis med našimi ženami mnogo sadu!

Sv. Elizabeta, vzor krščanske žene.

Trobentar ima prav!

Frances Marolt, Cleveland.

ZVESELJEM sem brala odločne besede našega Trobentarja v zadnji številki Ave Maria. Resnično so bile izpodbudne njegove besede. Tudi jaz sem prepričana, da se premalo brigamo za nevarnost, ki preti naši mladini od brezverskih društev in brezverskih listov. Kar skuša zanesti "Mladinski List" med našo slovensko mladino, bi moralo dati mnogo misliti vsem slovenskim staršem, posebno tistim, ki se smatrajo za katoličane.

Naša javnost pa kar lepo molči in mnogi katoličani še celo podpirajo tisto organizacijo in njene liste, čeprav zasramujejo vse, kar je katoliškega, in neprestano zastruplja naš narod z brezverstvom najnižje vrste. Z nejevoljo moram priznati, da sama poznam take družine, ki naročajo in berejo po več brezverskih listov, o katerih tudi njihova mladina dobro ve, kakšne vrste so. Potem se pa take družine pritožujejo, da so mladi taki in taki, da ne ubogajo in da se ne menijo za želje staršev.

Ali ni nespametno, da skušamo same sebe tako goljufati in si zavezovati oči? Kar bomo sejali, to bomo tudi želi. Naši otroci nam bodo vračali, kar jim bomo mi posojali.

Torej, starši, posebno pa ve, naše matere, vsi se moramo dvigniti zoper poplavo brezverskih listov in društev. Kar je zoper vero, je tudi zoper Boga in zoper našo srečo. V vesti smo dolžni, da spravimo vso tako navlako ven iz naših hiš. Čas je, da rečemo: Do sem, pa nič več! Saj smo že itak mnogo zamudili in tudi se zadolžili pred Bogom s svojo nemarnostjo. Popravimo torej sedaj vsaj to, kar se še popravi da. Pomesti je treba z listi, kakor so Prosveta, Enakopravnost in Mladinski List. Morebiti še vedno pravite, da ni nič nevarno branje v njih. Toda treba nam je toliko zavednosti, da brž spoznamo, kje se napadi na vero in Cerkev, da takim listom takoj odrečemo vso pomoč in podporo.

Naj vam kaj povem iz svoje skušnje. Tudi pri nas je bila še pred kakimi 13 leti Prosveta v hiši. Moj mož je bil v Narodni Jednoti še kot fant in je ostal tudi še kot poročen mož. Zdi se

mi, da v tistih časih ta list še ni bil tako očitno brezverski. Tudi otroke sva vpisovala v to organizacijo. Ko je pa začela Prosveta tako očitno sramotiti vse, kar je v zvezi z vero, so se nama oči odprle. Posebno je bilo to ob času čikaškega evharističnega kongresa. Ne bom ponavljala, kaj je takrat ta cunjica pisala o Svetem Rešnjem Telesu. Bilo je strašno bogokletje, ki bi ga ne smeli katoliški Slovenci nikdar pozabiti. Takrat sem sklenila, da list ne bo prišel nikoli več v našo hišo. Takoj sem pisala na upravo, naj nemudoma ustavijo pošiljanje. Tako se je tudi zgodilo.

Vendar tudi s tem še nisem bila zadovoljna. Kaj pa Jednota — ali naj bo moja družina še dalje članica takega društva? Ne, vsi smo izstopili iz Narodne Jednote in prestopili v katoliško. Namesto Prosvete imamo Amerikanskega Slovenca in Ave Marijo, naši mladi imajo pa tudi svoj oddelek v Ave Mariji, zraven tega pa angleške liste, ki jih učijo prav, ne pa takih reči kot nesrečni Mladinski List, ki skuša ukrasti vero iz mladih src.

Tako smo torej mi storili in jaz mislim, da bi se nobena slovenska družina nikoli ne kesala, če bi takoj storila enako. . . Še hvaležni mi boste čez nekaj časa, ako se takoj oprimate mojega dobrega nasveta.

Na to za danes zadostuje, morebiti bom še kdaj kaj napisala o tem. Vsem tistim, ki se odločno postavljajo za čistost katoliških načel med nami, pa izrekam najlepšo zahvalo. In med temi je v prvi vrsti list Ave Maria. Naj bo vsem slovenskim družinam kar najbolj toplo priporočena!

LETEČI romarji. — V letošnji sezoni je Lurd prvič pozdravil skupino letečih romarjev. Pripluli so s 350 aeroplani. Bilo je domače francosko romanje te vrste, obstoječe večinoma iz službujočega moštva in njih družin. Med romarji so bili tudi najvišji armadni častniki zrakoplovnega oddelka. Pri posebni sklepni procesiji so štirje aktivni generali nosili baldahin. To je tamkajšnjega škofa Msg. Gerliera tako ganilo, da je sklenil za prihodnjo romarsko sezono organizirati mednarodno aeroplan-sko romanje.

Socialna pravičnost in komunizem

Iz "Catholic Tribune".

IZ Londona poroča dopisnik George Bernard. Vsak katoliški delodajalec bi moral brati papeževe okrožnice "Rerum Novarum" in "Quadragesimo Anno" vsaj enkrat na leto, tako je dejal Thomas Williams, nadškof v Birminghamu, pri velikem zborovanju v največji londonski dvorani, ki je videla svojih 7000 zborovalcev.

Nadškof je vprašal:

"Ali moremo reči, da katoliški delodajalci plačajo svojim uslužbencem tako plačo, da zadostuje za življenje njim in njihovim družinam?"

Izmed poslušalcev je prišel glasen odgovor: "Ne!"

Nadškof je nadaljeval: "Ali moremo trditi, da katoliški delavci naredo pošteno dnevno delo za svojo plačo in store za svoje delodajalce vse, kar je v njihovi moči?"

Poslušalci so dali odgovor s tem, da so se smejali.

Nadškof je postavil zahtevo, naj bi katoliški delodajalci pristopili kot člani k Katoliški Socialni Zvezi in se zavezali, da bodo študirali katoliški socialni nauk ter ga tudi praktično uveljavili v svojih lastnih podjetjih.

Dejal je: "Ako bi imeli nekaj imen katoliških delodajalcev, ki garantirajo, da bo vsak njihov delavec prejemal pravično plačo, namreč tako, ki zadostuje za vzdrževanje njega samega in njegove družine, bi to bil dober začetek."

Nadškof je omenil, da bi šel sam med komuniste, ako bi ne bilo Boga in življenja po smrti. Nadaljeval je:

"Komunisti sovražijo izrodke skrajnega kapitalizma. Tudi jaz jih sovražim. Komunisti vidijo rdeče, ko gledajo izkoriščanje siromakov, ko jim oči padajo na žalostne stanovanjske razmere delavcev, ko opažajo veliko brezposelnost. Zopet, ko mislijo na nezadostne pla-

če, na strašno odvisnost delavcev, negotovost stanovanjskih pogojev. Dalje, ko vidijo kako kontrolira svetovni trg organizirano dobičkarstvo; kako se premišljeno uničuje živež, dočim zdravniki obžalujejo, da polovica naroda nima zadostne prehrane, pa se vlade ne zganejo, da bi napravile konec temu sramotnemu početju."

... "Jaz sočustvujem z revnimi ljudmi v vseh teh rečeh in se nagibam k misli, da je res v njihovih rokah zdravilo za vse to. Njihov cilj je, da bi napravili iz tega našega sveta nekaj boljšega. Prepričani so, da je mogoče odpraviti lakomnost in krivico in da se da ustanoviti svetovni mir. Sanjajo o novem svetu, ko bo imel človek dobro razvit čut za pravičnost in enakost, ko ne bo več delitve človeškega stanu po raznih razredih, nič več sebičnih kapitalistov, ko bo državna oblast dobrohotno vse urejevala."

"Toda komunisti nočejo pogledati resnici v oči. Jaz sem z delavci prav tako kot je ž njimi vsak katoliški duhovnik. Ž njimi sem, kakor je bil kardinal Manning z delavci v pristanišču, ko so bili na velikem štrajku v Londonu. Toda napak je, da si zakrivajo komunisti oči pred dejstvi. Dejstvo pa je, da so namesto pravičnosti uvedli komunisti najhujšo krivičnost in da morijo na najbolj neusmiljen način vse, ki niso ž njimi. Moriti kapitaliste in duhovnike je pa ravno tako narobe, kakor moriti Jude. Vsak od teh ima pravico do samoobrambe."

"Nikar ne mislite, da boste pripravili pot pravičnosti s pomočjo dolgoletne vlade krivice. Prav tako ne boste nikdar uveljavili bratstva med ljudmi, če boste netili sovraštvo in razredni boj."

"Namesto da bi bili prišli med ljudi svoboda in neodvisnost, je zvladala nad njimi absolutno neodvisna država, ki hoče biti vse. Nič se ne more narediti zoper državo ali preko nje. Družinsko življenje je silno otežkočeno, če že ne naravnost onemogočeno. Ljudje niti ne smejo zapustiti svoje domovine, ako tako žele. Na tak način komunizem ne bo nikdar odpravil socialne krivice, čeprav se v lepih besedah toliko bojuje zoper njo."

4. Kadar pošiljate takozvane "javne zahvale" za objavo v listu, morate vedeti, da spada pod vsako zahvalo pravo in celo ime. Drugače je taka zahvala jako malo — javna. Prosimo, da to vedno upoštevate, ker brez tega ni vredno, da bi priobčevali.

Misli—razmišljanja—premiseleki

P. Bernard.

Amerikanskemu Slovincu berem danes, 14. oktobra:

„... je otvoril sestanek domači zupnik Aleksander Urankar in v lepih besedah razložil pomen in namen sestanka. Povedal je navzočim, da zadnja leta po vseh mestih in župnijah ustanavljajo takozvane študijske klube in krožke, v katerih obdelavajo in razmotrivajo o vseh mogočih gospodarskih, političnih, socialnih in drugih perečih vprašanjih, ki se tičejo našega vsakdanjega življenja. V klubih se ljudje vežbajo in izobrazujejo ob zanimivih predavanjih, da znajo potem v javnosti nastopati, zagovarjati ali pa ugovarjati raznim pokretom in vprašanjem, ki se pojavljajo na svetu.”

Iz poročila Mr. Jericha: „... Vsaka naselbina hodi svoja lastna pota. Skupnega, nekaj centralnega, ki naj bi vodilo prosvetno delovanje med nami, pa nimamo prav nič. Tako malo smo v tem oziru povezani, da si moramo kar posamez ugotavljati stališča v raznih slučajih, in posledice so, ki so se že večkrat pokazale, da so v enem kraju zavzemali taka stališča, v drugem pa zopet drugačna — proti skupnemu sovražniku. Zgodilo se je že v preteklosti, da je en katoliški list proti kaki stvari zavzemal popolnoma svoje stališče, drug pa zopet svoje. In to kljub temu, da so bili interesi obeh listov enaki in da je bilo ono vprašanje prav tako nevarno enemu kakor drugemu.”

Ista nejasnost vlada pri naših društvih in celo v naših organizacijah. In zakaj to? Ker doslej nismo še nikdar stopili skupaj v takih slučajih, da bi razna vprašanja pretehtali in si jih skupno ogledali od vseh strani, nato pa tudi skupno ugotovili, kakšno stališče je pravilno...”

* * *

Kaj naj rečemo o tem poročilu? Vse kaže, da nam je treba misel ustanovitve takega prosvetnega krožka prav iskreno pozdraviti. Jaz bi to gotovo napravil kot privaten človek in tudi kot urednik tega lista — če bi ne bil že dvanaest let v Ameriki in ne imel “lepih”kušenj z raznimi “ustanavljanji” med tukajšnjimi katoliškimi Slovenci... Marsikdo bo dobro razumel,

kaj mislim s temi kratkimi besedami in celo s tistimi tremi pikami in še s temi, ki tukaj sledijo... Ne da bi hotel biti skrivnosten — morda pride čas, ko ne bom več s “pikami” govoril — bom za enkrat pustil to stvar in rajši v naslednjem kaj drugega napisal.

* * *

Odličen mesečnik “The Christian Front” v oktoberski številki rešuje vprašanje, če je mogoče v vseh vprašanjih trdno in enoglasno katoliško stališče. Na primer v političnih in gospodarskih? Med drugim pravi:

“So katoličani, ki mislijo, da je eno samo katoliško stališče v vseh zadevah, in zato bi morala biti popolna enotnost mišljenja med katoličani v vseh rečeh. Mi pa mislimo, da je najboljši odgovor na to trditev v besedah svetega Avgušтина...: V nujnih rečeh enotnost, v dvomljivih svoboda, v vseh ljubezen.”

* * *

“Nekatera razlikovanja v modernih vprašanjih pojasnjujejo besede sv. Avgušтина. Da ima delavec pravico do zadostne plače, je dolžnost vseh katoličanov, da verujejo. Če pa naj delavec vstopi v to ali ono organizacijo ali unijo, da si zagotovi zadostno plačo, to je pa stvar razmišljanja in naj se ugotovi po razmerah. Da prihaja vsa oblast od Boga, je drugo stališče, ki ga morajo zavzemati vsi katoličani. Toda če naj vlada monarhija ali demokracija ali kakšna drugačna predstavna vladna oblika, o tem lahko vsak prosto debatira.”

Jasno je seveda, da se mora vsak katoličan potruditi, da se vedno in v vseh rečeh uveljavijo prava katoliška načela, toda kadar gre za vprašanje sredstev in potov, bi bilo napačno in neprimerno zahtevati, naj bodo vsi istega mnenja.

Po našem mnenju je želja tistih, ki se zavzemajo za enotnost v mišljenju vseh katoličanov, samo to, da bi se katoličani resnično zanimali za gospodarska in politična vprašanja. Z drugo besedo, da katoličani študirajo razne pojave v javnosti v luči katoliških načel... To gotovo ni prevelika zahteva.”

* * *

“Popolnoma pravilno je, da se uporablja stroga logika, kadar katoličani razpravljajo o svojih načelih. Kdor se boji logike, razodeva svojo nevednost. Nobeno potvarjanje ne more Cerкви koristiti, nobena resnica ji ne more škodovati. Tako je izjavil papež Leon XIII., ko so ga svarili, naj nikar ne odpre vatikanskih arhivov v uporabo zgodovinarjem.”

* * *

“Ako v debatah in razpravah iščemo resnice, s tem ni rečeno, da kompromitiramo tisto toliko zaželjeno enotno katoliško stališče. Ako v dvomljivih stvareh zahtevamo neko ‘strankarsko pravovernost’, lahko povzročimo celo vrsto zmed in zmešnjav. Ne moremo na primer uvideti, kako bi moglo vladati med nami popolnoma enotno stališče glede delavske organizacije CIO. Kdo more reči, da je dolžnost vseh delavcev, da vstopijo v to organizacijo? Ravno tako ne moremo videti zdrave logike v zahtevi drugih, ki pravijo, da noben katoliški delavec ne sme v CIO. Pri tem gre za načelo, ki pravi, da je delavstvo upravičeno do kolektivnega pogajanja. To je pribito. Toda odprto ostane vprašanje, katera delavska organizacija ima najboljša sredstva in pota za doseg tega načela. Kadar pa gre za sredstva, ne za načela, je pot prosta za razgovor.”

* * *

“Ali pa — vzemite vprašanje moderne vojske. Ko katoličani govorimo o miru Kristusovem v kraljestvu Kristusovem, s tem samo sledimo nauku svoje Cerkvje. V tej POTREBNI stvari mora biti med nami enotno stališče. Toda če naj katoličan kratko in malo misli, da je vsaka moderna vojska krivična, o tem se lahko slišijo različna mnenja. Ako bi kar naravnost zahtevali od vseh, da si osvoje eno ali drugo mnenje, bi s tem nalagali preveliko breme na vest tistih, ki so premalo poučeni.”

* * *

“Zdi se nam, da bi si v mnogih takih in podobnih rečeh hitreje ustvarili jasno stališče, če bi jih študirali v luči papeževih okrožnic. Vemo sicer, da te okrožnice niso ravno nezmotljiv nauk, toda vemo tudi to, . . . da so te okrožnice izjava učeče Cerkvje in bi bilo nespametno od katoličanov, če bi dvomili o njih . . . Mi nikakor nismo med tistimi, ki pravijo, da te okrožnice ne dajo nobenih praktičnih zaključkov, češ,

da dopuščajo najrazličnejše razlage. Mi smo prepričani, da so okrožnice odločilne za katoličane, kadar gre za politična in gospodarska vprašanja. Zato izpodbujamo katoličane, da vse take reči, ki se ne dajo kar na prvi pogled z gotovostjo odločiti, pretresajo v papeževih okrožnic.”

* * *

V Pittsburghu so nekateri katoliški duhovniki ustanovili takozvano Katoliško Radikalno Zvezo. Posebno se zanimajo za delavsko vprašanje in dejansko posegajo v štrajke in podobne reči.

K Fathru Rice-u je stopil poročevalec lista “The Christian Front” in ga je vprašal:

“Ali ni beseda ‘radikalen’ taka, da pretrese človeka, če ima tista beseda zaznamovati nekaj katoliškega?”

Father Rice mu je odgovoril:

“Po pravici povedano, ravno zato smo se oprijeli te besede, da bi ljudi pretresli. Preveč je takih katoličanov, ki puste, da se razrašča plevel okoli njih, zato potrebujejo kaj takega, da že enkrat oči na široko odpro. Nam gre za to, da pritegnemo v svoj krog takozvane ‘liberalne’ katoličane. Hvala Bogu, precej takih smo že pritegnili.”

“Kakšno je vaše stališče v delavskem vprašanju, Father?”

“Potegujemo se za delavske unije, kakor se poteguje papež.”

“Toda — ali ni papež v prvi vrsti za katoliške delavske unije?”

“Seveda je. Toda obenem jasno poudarja, da tam, kjer so katoliške delavske unije nemožne ali vsaj nepriporočljive, naj delavci vstopajo v nepristranske unije, kakor sta C.I.O. in A.F.L. Mi trdimo, da ima delavec ne samo pravico, ampak naravnost dolžnost, da se vpiše v dobro in močno unijo.”

“Father, ali bi mi hoteli povedati, če vi mislite, da je C.I.O. komunistična organizacija?”

Father Rice je odgovoril:

“Po mojih mislih je jako nesrečna in nespametna trditev, da je C.I.O. komunistična organizacija, posebno če ji katoličani to očitajo. Lahko je razumeti, zakaj tako mislim. Komunisti delajo na vse pretege na to, da bi se polastili organizacije CIO. Hočejo napraviti pred delavstvom vtis, da so komunisti in CIO eno in

isto, da je njen uspeh njihov uspeh. In če katoličani zatrjujejo, da je CIO komunistična organizacija, napeljujejo vodo na mlin komunistov,"

* * *

Zakaj in čemu stoji vse tole v pričujoči številki našega lista?

Zato, ker je prišlo vse to na misel uredniku, ko je bral v začetku tega pisanja navedene besede P. Aleksandra in Mr. Jericha.

Urednik nikakor ne misli reči, da morate bralci priseči na vsako tu zapisano besedo. Samo to je hotel, da bi spredvideli in spoznali, koliko je pod soncem reči, ki bi bile vredne veliko veliko večjega zanimanja naših katoličanov, kot ga v resnici med nami zbude.

Kljub temu se bo našlo vse polno bralcev Amerikanskega Slovenca, ki se bodo danes — če se že niso na vse zgodaj zjutraj — pogladili po bradi in popraskali za ušesi ter iz dna duše vzdihnili:

"Tristo medvedov, kaj so se pa za vruga spet zmislili tam v nesrečni Chicagi —? Pa ja ne, da bi hoteli spet komu vodo kaliti ali celo tega ali onega dramiti iz — mirnega spanja...?"

Urednik lista Ave Maria trdno upa, da ni s tem pisanjem nikogar "pretresel" in nikomur skalil mirnega spanja, zakaj v tem pisanju se je umaknil dvatisoč kilometrov proč od točke, pri kateri se je mudil prej citirani referent na chicaškem sestanku. S tem sicer ne misli reči, da bo vedno ostal tako daleč proč — toda kdo si ga vedi?

ŠE en španski mučenec. — Za časa rdečega terorja v Barceloni je podivjana drhal zajela frančiškana P. Franca Paniersa, profesorja v tamkajšnjem redovnem kolegiju. Hotel je ravno pobegniti iz mesta, a se mu ni posrečilo. Prijateljsko je rdečim skušal dopovedati, da je Kristus največji prijatelj delavstva in njegov nauk, ki ga Cerkev oznanja, edina pravilna rešitev socialnega vprašanja. V odgovor na to je pa dobil par krogel, da se je na mestu zgrudil. Ob robu ceste so ga še živega pustili. Celih 30 ur se je mučil, preden ga je smrt rešila.

Tako se poslavljajo mučenci

P. Hugo.

NED številnimi španskimi mučenci, katerih imena se bodo enkrat svetila v zlati knjigi katoliške cerkve imenovani Martyriologium Romanum — Mučenci katoliške cerkve, bo nedvomno zavzemal častno mesto mladi kapucin Rev. Ignacij de Galdacano. V red je stopil l. 1927. Predlanskega avgusta pa je pretil svojo kri za Kristusa. Ko je čakal, kdaj ga popeljejo na morišče, je pisal svojim domačim sledeče ganljivo poslovilno pismo:

Predragi starši:—

Danes 6. avg. ob 9:30, v 24 letu svoje starosti in najbrž zadnji dan mojega življenja, Vam, predragi starši pišem to-le pismo.

Preljubi moji starši, bratje in sestre! Ko bote prejeli te vrstice, najbrž ne bom več med živimi. Od trenutka do trenutka popolnoma miren in udan pričakujem smrti, ki mi bo odprla vrata v resnično življenje. Kajti moje življenje zahteva sovraštvo do vere in do redovnega stanu.

Predragi starši, bratje in sestre! Ne jokajte, kot jaz jokam, ko Vam pišem te vrstice. Ne jokam iz strahu pred smrtjo. Le misel na Vašo žalost radi moje smrti mi izvablja solze. Ne jokajte! Zlasti Ti, moja najdražja in najlubša mamica, ti edina pod soncem, nikar ne jokaj! Če Ti bo ob vesti moje smrti hotelo počiti srce, tolaži se z mislijo, da si imela čast Gospodu dati mučeniškega otroka. Otroka rajskih višin si mu dala, ki Te bo tamkaj še plemenitejše ljubil ter prosil za Te in celo družino, da bi se nad zvezdami zopet sešli.

Ne vem kedaj mi bo bila zadnja ura. Pričakujem je že nekaj dni, kot tudi ostali moji sobratje. Češčeno bodi ime Jezusovo! Če zahteva moja kri v potrdilo svoje resnice in naše svete vere, jo z veseljem žrtvujem. Samo ne česa ga prosim. In to je, da bi se vsi, ki smo se na zemlji tako ljubili, v isti ljubezni pri njem v nebesih združili.

Zbogom, dokler se v nebesih ne snidemo! Ne objokujte me, dragi starši, bratje in sestre! Pomnite, da bom umrl za našega Gospoda in njegovo sv. cerkev. Zbogom! Zbogom!

Samega sebe po zobeh

Brat Antonin, potovalni zastopnik.

TA, ta je pa dobra! Urednik Molek je hodil po Coloradi in potem je napisal, da so mu nekateri svetovali, naj obiše tudi "prijatelja" Rev. Trunka. Ni ga šel obiskat, pač pa piše v svoji cunji, kaj je slišal o njem iz govorjenja ljudi. Piše o njem tako, da je naravnost "za počt". Tako zna samega sebe biti po zobeh samo kak Molek, ki danes ne ve več, kaj je včeraj zapisal.

Meni je nekdo pokazal tisto pisanje z opombo: Vi ste boljši prijatelj g. Trunka kot Molek, berite to in povejte, koliko je Molek zadel.

Res imam čast, da mi g. Trunk vsako leto izkazuje veliko prijateljstvo in naklonjenost, ko se vstavljam pri njem na svojem potovanju, zato smem reči, da g. Trunka jako dobro poznam. Škoda, da ni urednik Molek še mene vprašal, kako je z g. Trunkom, zakaj jaz bi mu lahko še kaj več povedal in potem bi Molek lahko še več napisal — g. Trunku v sramoto . . .

Prvič piše Molek, da je g. Trunk zelo molčeč. Ker je pa tak tudi Molek, zato ni hotel iti k njemu, ker bi se molče gledala in bi bil to prizor za grške bogove.

No, jaz vem, da g. Trunk ni ravno tako molčeč, zakaj midva se imava vedno zelo veliko pogovoriti. Pač pa je nekaj drugega. G. Molek se je zbal gledati iz oči v oči možu, poštenjaku in učenjaku, ki bi lahko Moleku s par besedami pognal rdečico v uredniško obličje. To že verjamem, da bi potem postal g. Molek jako molčeč, če morda drugače tudi ni tako hudo, kot sam pravi o sebi.

Neka žena je povedala Moleku, da je g. Trunk čuden priest. Slabo oblečen, kot kakšen mavhar, se mota po vrtu okrog farovža in grabi listje ali gradi plot iz kamna. Prav nič se ne obnaša kakor priest . . .

Torej tak je ta mož! In to njegovo delo mu je sedaj kar naenkrat v nečast in sramoto! Saj drugače ima Molek toliko povedati, kakšni lenuhi so duhovniki in kako žive od tujih žuljev. Po tolikem in takšnem delu ima g. Trunk prav gotovo precej žuljev na rokah, pa kljub temu

končno nima toliko, da bi se oblačil vsaj tako dobro kot kak "delavski" urednik Molekove sorte. Res, duhovniki morajo biti velike delavske pijavke, posebno pa še g. Trunk — ta nečedni "pečlarski mavhar!!."

In tudi sam si kuha g. Trunk, tako poroča Molek začudenemu svetu. Ali ni to zopet novo pohujšanje? Pa še v kuharsko šolo ni hodil! Tukaj moram pa jaz poseči vmes in g. Molku še kaj več povedati. G. Trunk je tudi mežnar, olepšal je slovensko pokopališče, poslikal je sam svojo farno cerkev in tako prihranil svojim ljudem kakih \$3000.00. Nekje sem pa bral, da se celo kakih odtrganih knofov ne ustraši, ampak jih kar sam nazaj pricimpra. Tak je torej ta v resnici nad vse "nesrečni" in politično "osmoljeni" g. Trunk. In zdaj se g. Molek prime za glavo in zklika: Pa vse to brez — šole! Torej se res človek lahko marsikaj nauči — brez visokih šol . . .

Lahko, lahko, g. Molek, toda ne vsak! G. Trunk zna vse to in še marsikaj, vse to tudi dela in opravlja, zraven vsega tega pa še toliko piše vsak dan, da se je svet že prej čudil tej zmožnosti, kako se bo šele sedaj, ko je po zaslugi g. Moleka zvedel, od kakšnega "mavharja" in "čudnega priesta" prihaja vse tisto pisanje! Želeti bi bilo, da bi se tudi g. Molek česa naučil, vsaj tega, da ne sme delavcem pisati o žuljih in umazanem delu g. Trunka, ko jim na drugi strani neprestano dopoveduje o njegovem brezdelju in lenarjenju gori v coloradskih hribih. Kateremu pisanju g. Molka naj sedaj ubogi bralci Molkove cunje verjamejo?

Tudi bi jaz zelo rad videl, koliko žuljev je imel g. Molek pokazati tistim "svojim" ljudem tam po Westu. Najbrž je imel žulje samo v — ustih. Naredili so se mu pa od samega govorjenja o tistih delavskih žuljih, od katerih žive duhovniki, posebno njegov najboljši "prijatelj", g. Trunk. Gotovo je tako govoril, ko se je pa vsedel k pisanju, je pozabil na svoje govorjenje in je pisal o resničnih Trunkovih žuljih . . . Tako se menda ta slavni urednik še ni nikdar — počil po ustih . . .

Čast mu in priznanje! Še večja čast in še večje priznanje pa č. g. Trunku, ki je sicer res jako skromen mož, pa ni sam kriv, če prihaja njegova hvala v svet po zaslugi g. Molka . . .

Bivši Amerikanec piše

Marko Plut, blizu Metlike.

KOT dolgoletni in končno dosmrtni naročnik tega lista lepo prosim, da uvrstite noter tudi tale moj dopis. Najprej želim izreči svoje pozdrave vsem v Lemontu, dalje vsem mojim znancem v Ameriki, posebno pa moji sestri in njeni družini v Dillon, Montana. Poleg tega mi pa uhajajo misli zlasti med moje znance v Sheboyganu, Milwaukee in West Allisu.

Predragi slovenski Amerikanci in Amerikanke! Zakaj vam pišem teh par vrstic? V prvi vrsti zato, da boste vedeli, da sem še živ. Posebno bi rad to povedal tistim, ki na njihova pisma nisem nič odgovoril v teh sedmih letih, odkar sem tu. Vprašate me, kako se mi godi v domovini. Hvala Bogu in Materi božji, godi se mi tako kot povsod. Ako je človek zdrav in z malim zadovoljen, se že kako živi. Seveda skušamo vedno najti še več zadovoljstva, toda prav veliko ga ne bomo našli na svetu. Saj ga nima na tem svetu niti kapitalist, kako ga bo imel siromašen delavec? V sedanjih časih je vse zašlo nekam v stran od resnice in zdi se, da vse javno življenje sloni na laži. Kapitalist žene svoje, komunist zopet svoje in tako dalje. Resnica in poštenost pa vedno ostaneta v zlati sredi.

Ko sem bil celih 28 let po svetu, sem videl marsikaj, srečal sem tudi mnogo takih, ki so bili prave šviga-švage. Prvi časnik, ki sem ga srečal v Ameriki, je bil "Glas Svobode". Prišel je k meni zastopnik in je rekel: Vidiš, jaz sem Slovenec in urednik tega lista je tudi Slovenec. To si tudi ti in zato se spodobi, da naročiš in čitaš ta list. Na to sem se ujel in sem res imel nekaj let tisti list. Toda v njem se je sramotil Bog, zato sem ga kmalu zavrgel in naročil Amerikanskega Slovenca. Ko je pa začel izhajati list Ave Maria, sem si ga tudi takoj naročil. Ko sem preromal skoraj vse ameriške države, je hodil ta list vedno za menoj. Celó v svetovni

vojski je prišel za mano. Opazili so ga pri meni tudi oficirji, ki niso razumeli slovensko. Toda gledali so lepe slike in so mi rekli: Sargent, to so lepe slike, mora biti tudi lepo branje v tem listu. Tako je list Ave Maria tudi njim koristil, da jih je spomnil na Boga in Marijo.

Predragi prijatelji in prijateljice, jaz poznam vse Vaše razmere. Bil sem dolgo vrsto let med Vami. Povem, da ste srečni, ko imate med seboj tako lep list in tiste, ki se trudijo za tako zanimivo in poučno čtivo, kot ga Vam ta list vsak mesec prinaša. Le podpirajte ga in zraven celokupno podjetje očetov frančiškanov tam v lepem Lemontu. Jaz sem zelo vesel, da sem dosmrtni naročnik in dobivam list vsak mesec sem v domovino. Sedaj bi ga ne mogel plačevati. Saj bi zelo rad imel tudi druge ameriške katoliške liste, na primer Amerikanski Slovenec, pa je nemogoče. V stiskah sem s svojo družino in banke mi tudi ne dajo mojih težko prisluženih centov. Veliko sem skušal že preden sem se oženil, še več pa potem, ko je naraščala družina, ki šteje danes šest članov. Pri vseh težavah pa najdem veliko moči in duhovne hrane v tem listu, ki prihaja za menoj vsak mesec čez tisti veliki ocean, ki sem ga tudi sam štirikrat prekrizal.

List Ave Maria ni za nobeno hinavsko politiko, temveč je pravi apostol poštenosti in resnice. Jaz sem bil komaj osemnajst let star, ko sem prišel v Ameriko, in sem potem vsa leta opazoval, kako teče življenje tam. Videl sem na obe strani in Vam povem, da sem si ravno z gledanjem na obe strani še vse bolj utrdil svoje katoliško prepričanje. Kdor je pa samo verske nasprotnike poslušal in se med njimi sukal, je pa zašel daleč proč od resnice in srčne sreče, ki si jo vsi tako želimo. Zato pa rečem: Slovenski starši, glejte, da bodo Vaši otroci v katoliških društvih! Nikar ne tirajte svojih otrok v prepad nevere in brezverskega življenja, saj bodo še sami dosti lahko padli noter... Čuvajte jih in dajte jim katoliškega branja, da ne boste sami krivi njihove nesreče!

---

7. Kratko in malo: Kampanja traja do novega leta in zato moramo še priganjati. Kdor še ni nič pomagal, naj se zdaj zgane, kdor je že truden, naj počiva par dni, potem pa spet v roke pljune. Nam se vsi smilite, ampak mi nismo krivi, če je do novega leta še dva meseca, namreč od dneva, ko boste tole brali. Saj pri nas mesece samo štejemo in tiskamo, delamo jih pa ne!!!

Dve uslišani prošnji

Katarina Slemer, Detroit.

TO je bilo pred kakimi štiridesetimi leti. Res je že dolgo od takrat, a zgodbica je resnična, zato jo hočem napisati. Morebiti bo našla svoj prostorček v listu Ave Maria.

Na Slovenskem se je takrat po kmetih širila nalezljiva bolezen. Lahko bi se ji dalo ime "kolera", ker je bila nekaj strašnega. Težko se je našla hiša, kjer bi ne imeli nobenega bolnika ali celo mrliča. Bile to tudi hiše, ki so bile že kar izumrle.

V naši vasi sta bili dve družini, ki jima je bolezen vzela vse otroke. Samo starši so ostali. Potem si lahko mislite, da med ljudmi ni bilo slišati drugega ko jok in stok, od fare sem pa ne prestando zvonjenje mrličem. Obup in strah je vladal povsod. Tu pa tam se je našel kdo, ki je tolažil uboge ljudi, kakor je vedel in znal.

Bila je družina bolj ob koncu vasi, ki je imela dve deklici. Bolezen še ni prišla do njih. Bili so že veseli, da se jih bo bolezen izognila, ko mlajša nenadoma zboli. Strah se je naselil v hišo. Mati ni pustila iz rok rožnega venca in je zaupno govorila: Bog bo pomagal. Sosedje so pa dejali: Tako bo kot pri nas. Kmalu boste imeli prazno hišo . . .

Starejša sestra se obrne z velikim zaupanjem na Marijo in jo prosi, naj ji ozdravi sestrico. Zbežala je iz hiše, se skrila zunaj med sadno drevje, padla na kolena in naredila obljubo: Marija, če mi ozdraviš sestrico, pojdem na tvojo slavno božjo pot tja in tja, da se ti bom za dobroto zahvalila . . .

Tista božja pot je bila daleč tam v drugi deželi . . .

Bolna sestra je res ozdravela, starejša je pa šele materi povedala o svoji obljubi. Mati je poslušala in rekla: Prav, prav, kar si obljubila, je treba izpolniti.

Starejša se odpravi na pot in se tudi srečno vrne. Bila je na moč utrujena in tedaj je izrekla usodne besede:

"Na to božjo pot pa že nikoli več, ne, nikoli več!"

O, nehvaležnost človeška, kako je mogla

izreči te besede? Takrat v stiski in bridkosti je bila dobra misel na božjo pot, zdaj pa take besede! Nepremišljene so bile in — Marija jih je gotovo slišala. Kakor je prišla prej pomoč, tako je prišla sedaj kazen. In ta kazen še vedno traja . . .

Kako je treba to razumeti? Poslušajte!

Ko se je dekcle polagoma zavedelo svoje nepremišljenosti, je bilo njeno srce polno kesanja. Naredila je nov sklep, da pojde o prvi priložnosti na ravno isto božjo pot. Na tisto priložnost pa še danes čaka . . .

Leta so minevala in priložnosti ni bilo nikoli. Bile so vsakovrstne ovire, ki so naraščale leto za letom. Deklica je postala žena in priložnosti je bilo vedno manj. Življenjske okoliščine so jo zanesle daleč daleč od doma, v nepoznano tujino, nazaj v domače kraje so ji pota zaprta. Marsičemu se je med tem privadila, marsikaj je že pozabila.

Ni se pa mogla otresti globoke srčne želje, da bi mogla še enkrat na tisto božjo pot. Pamet ji pravi, da je nemogoče in bo nemogoče ostalo, glava ji dopoveduje, da ni nobene dolžnosti. A v srcu je želja še vedno živa, priganjajoča to večno hrepenenje, ki mu ne veš pravega imena. Srce sili in sili in nikoli miru ne da.

Zdi se, da je Marija vzela druge besede dekletove tako resno ko prve. Slišala je in uslišala milo prošnjo za zdravje bolne sestrice, slišala tudi nehvaležno besedo po vrnitvi z božje poti — pa je tudi tisto uslišala . . . Res, nikoli več na tisto božjo pot! Pa je vendarle tako dobra ta naša nebeška Mati! Hrepenenje v srcu je ostalo doslej neizpolnjeno in bo enako poslej. Pa vendar je ravno to neutešeno hrepenenje neprestan opomin za ubogo srce, da nikdar ne pozabi Marije in njenega božjega Sina . . .

Druge poštné znamke

Brat Lovrenc.

LETA 1923 so bile na Laškem izdane zelo zanimive in poučne znamke, ki nam kažejo, kako se lahko tudi drugače, ne samo na prižnicah, deluje za razširjenje svete vere.

Tukaj vidite na sliki znamko, ki nam kaže kako gospod Jezus Kristus vabi narode k sebi. Dozdeva se mi, da kliče: "Ljudje božji, nehajte se sovražiti in pridite k meni. Pri meni je mir in tolažba. Za menoj hodite, da boste zadobili ne samo telesni, ampak tudi dušni mir!"

Ali ni to res pomenljiva znamka? Ali ni to lep nauk za nas?

Te znamke so bile izdane v spomin tristoletnice smrti papeža Gregorija XV. in tudi v spomin stoletnice, odkar je bila ustanovljena "Družba za razširjanje svete vere".

Na desni strani znamke je slika Gregorija XV., ki je na vseh znamkah enaka. Na levi so pa slike različnih svetnikov, ki so bili ustanovitelji misijonskih redov. Ti so: Sv. Terezija Velika za karmeličanski red; sv. Frančišek Asiški za frančiškanski red; sv. Dominik za pridigarški red in sv. Frančišek Ksaverij kot največji predstavnik misijonskega delovanja jezuitov.

V Braziliji sta pa izšli leta 1934 dve znamki s sliko Kristusa Kralja. Izdani sta bili v spomin na obisk kardinala Pacellija v tej državi.

Isto leto je izšla tudi v Argentini znamka Kristusa Kralja. To je pa bilo o priliki mednarodnega evharističnega kongresa v mestu Buenos Aires.

Zadnja slika pa kaže znamko, ki je izšla na Bolgarskem v čast sv. Cirilu in Metodu. Bilo je pet znamk in sicer so šele pred par meseci izšle.

Kako je bilo na Slovenskem

Miss Ann Mayer, Wichita, Kansas.

DRAGI urednik: — Hočem malo opisati, kako se mi je godilo v Sloveniji, kamor sem skočila mimogrede iz Benetk, ko sem bila na evropskem potovanju v družbi Kolumbovih vitezov.

Najprej moram povedati, da mi je bilo nemogoče iti na Bled. Šla sem iz Ljubljane samo na Brezje in potem v Struge na dom moje matere.

Ko sem prišla v Ljubljano, je bil P. Zakrajšek ravno odsoten. P. Oto in tajnica Rafaelove družbe, gospodična Martia, sta bila nad vse prijazna z menoj. Bilo mi je, kakor da sem prišla nazaj domov, ko sem mogla zopet govoriti z ljudmi. Veste, ko smo potovali skozi Francijo in Italijo, seveda nisem mogla z nikomer govoriti, ker ne znam nobene besede teh dveh jezikov. Vse drugače je bilo v Ljubljani, ker sem razumela govorico ondotnih ljudi in sama ž njimi govorila, čeprav bolj slabo. P. Oto je bil sijajen in je vse uredil zame, da sem šla na Brezje.

Miss Ann Mayer in P. Oto v Ljubljani.

Dospela sem tja z busom zvečer. Vožnja iz Ljubljane na Brezje je bila zelo lepa. Razgled krasen na vse strani: hribi, gore in cerkvice na njih, da so se videle milje daleč. Težko je po-

pisati čustva, ki sem jih imela. Upam pa, da bom mogla kdaj zopet tja in ostati par mesecev, la si oglelam natančno ta del Slovenije.

Vse je bilo prav tako, kakor mi je mati tolikokrat opisovala: ljubke "kapelice" ob cesti in cerkev v vsaki vasi. Na Brezjah sem ostala čez noč in bila pri sveti maši ob pol šestih. Potem sem se z vlakom vrnila v Ljubljano in od tam z avtom v Struge. Če bi bila šla z Brezij

Dom njene matere v Strugah.

na Bled, bi mi zmanjkalo časa za Struge. Bilo je nekaj posebnega videti rojstno hišo moje matere, cerkev in vas. Vzela sem nekaj slik tega starega doma in sem zelo razveselila ž njimi mater, ko sem se vrnila nazaj v Ameriko.

Gospodarska poslopja v Strugah.

Ko sem se vrnila v Ljubljano, je imel P. Oto obisk — in koga mislite, da sem našla tam? Bil je Rev. Ciril Zupan iz Puebla. On je poročil moje starše in krstil mene. Zadnjič sem ga poprej videla v maju 1936. Lahko si mislite, kako sem bila iznenadena, ko sem ga našla v Ljubljani.

P. Oto je obdržal Rev. Cirila in mene pri obedu in moram reči, da ima imenitno kuharico. Imeli smo obed in pol. Ne vem, kako bi se uredniku tega lista dovolj zahvalila, da me je bil napotil k tem dobrim ljudem v Ljubljani. Bilo mi je zares težko, ločiti se od njih in hiteti nazaj v Bonetke, kjer sem se sestala z ostalo ameriškansko družbo.

V Franciji smo videli dom Male Cvetke in samostan, pa tudi krasno novo cerkev, ki so jo postavili njej v čast. Tudi v Lurdu smo se ustavili. Kaj tako čudovitega kot v Lurdu gotovo ne bom nikoli več doživela. Našli smo enajst tisoč romarjev. Videli smo veličastno procesijo, mnogo bolnikov, globoko vero romarjev. Zdi se, da je vse ozračje tam posebej posvečeno. Zvečer v mraku je bila procesija in vsak udeleženec je držal v roki gorečo svečo. Okoli osem tisoč ljudi je bilo v procesiji in so peli Ave, Ave, Ave Maria! Noč je bila prav temna in tisoči lučk, ki so se pomikale počasi skozi temo med petjem tolike množice, je napravljalo vtis, da smo nekje v nebesih.

Ko smo bili v Rimu, smo imeli sprejem pri svetem očetu. Tudi tega dogodka ni mogoče opisati. Kako čudno je človeku pri srcu, ko stoji pred obličjem Njegove Svetosti! Papeža nosijo od sobe do sobe, govori razločno, videti je pa zelo utrujen. Mi smo stali tam in se zazrli vanj — solze so polzele po licih vsakega med nami . . .

Tudi ostalo potovanje je bilo lepo, ali ne da se primerjati z doživljaji na Brezjah, v Lurdu in Rimu. Posebno mi bo pa seveda za vedno ostalo v spominu, da sem na tem potovanju videla rojstni kraj mojih staršev. Zato se še enkrat iskreno zahvalim uredniku za vso informacijo pred mojim odhodom v Evropo. Pozdrav njemu in bralcem!

**Ali ste že naročili naš novi
JUBILEJNI KOLEDAR?**

ENGLISH AVE MARIA

Rev. Leonard Bogolin, O. F. M. ----- Editor

EDITORIAL

Among the most consoling doctrines of our Catholic Faith is the Communion of Saints—one of the twelve articles of the Apostolic Creed.

With this article the Catholic Church teaches us that She is our Mother not only in this life, but that She will still remain our loving and tender Mother after our bodily death. Her children are divided into three parts. We are one part—the militant or fighting Church, still battling for the crown of eternal reward in heaven after death; the Saints in heaven are one part—the triumphant Church, those who have so happily gained this crown of reward; and one part is the suffering Church—the poor souls in purgatory.

The Communion of Saints—yes, the Saints in heaven are our brothers and sisters, and as such it is their duty to help us, to pray for us. We all have at least one patron Saint—maybe two or three—brethren to whom we are especially entrusted for their protection and prayers.

But the poor souls, they need help badly. And here again our dear Mother Church does not fail them. She ceaselessly exhorts Her militant children, who can dispose of so many treasures of the Divine Grace, and thus help these poor suffering departed ones in purgatory.

The modern conception of the Communion of Saints is as egotistic as the modern world itself. "I" and "I"—everything and everybody must be simply and solely for the great "I". Modern worldlings—even the "unbelievers"—do believe in the Communion of Saints, although they have perverted this doctrine according to their own selfish ideas. They call it Spiritism. They know—this truth is so deeply implanted in their unbelieving souls—that there IS a Com-

munion of Saints; there IS a tie which binds us all in one family; that death is only "Transitus" — transition from one state of life to another. So they try to "call the spirits" and talk to them, to ask them for their help—to ask them to tell the future, etc. Of course, this conception of the doctrine is just as foolish as was Idolatry in regard to the doctrine of the Being of God.

The month of November is the month of the Holy Souls. The month when our dear Mother Church in a special manner, wishes to help the poor suffering souls in purgatory; when She tries especially to renew the sacred ties of love between the departed dear ones and those who still remain here on earth.

When your mother or your father died, do you remember how you cried at the grave which devoured their coffin? You thought that half—if not more—of your heart had gone with them into the grave.

Perhaps two or three years have elapsed since then—do you still miss them? Do you still think of them? Do you remember that through the Communion of Saints you are still united to them in sacred love? Do you ever think that maybe they still need your help? "Oh, have pity, have pity on me, at least you my friends, for the hand of the Lord hath touched me!" This month the Catholic Church puts on the tongue of the departed ones these despairing words of the suffering Job in Holy Scripture, and asks for help in the name of Her suffering children—the poor souls in purgatory.

You believe in the Communion of Saints? Yes, I know you do. But do you act accordingly?

(Continued on page 21)

FATHER SMITH INSTRUCTS JACKSON

By the Most Rev. John. F. Noll, D. D.

Reprinted by permission: OUR SUNDAY VISITOR PRESS

INSTRUCTION IV.

THE PRINCIPAL EVENTS IN CHRIST'S LIFE

FATHER SMITH: Well, Mr. Jackson, have you acquainted yourself with the principal events in the life of Christ?

MR. JACKSON: Yes, Father. However, not all the Catechism relates about Him is new to me. Whilst, as I told you the other night, I did not know that Christ was the God of Heaven in human form, I was aware that Christmas commemorates the birth of Christ, Whoever He was, and that Good Friday recalls His death, etc.

FATHER S. The Bible is quite silent about the greater part of Jesus' life. It makes mention of only a few incidents up to the time He began His public teaching, when He was thirty years old. So I am going to question you concerning these few particulars. You know where He was born, Mr. Jackson?

MR. J. Near a little town called Bethlehem, But, Father, didn't Mary live at Nazareth?

FATHER S. Yes, I suppose you are not acquainted with the sad circumstances associated with the birth of the Savior. It must be remembered that He came from Heaven not only to teach man, and to give to the human race divine helps for the easier attainment of salvation, but He came to atone for sin **by suffering**; and He wanted that suffering to begin with His entrance into the world, and continue uninterrupted until He would die in the acutest agony on the cross. Hence, it was providentially arranged that He should be born away from home—be born in a stable or cave outside of the town of Bethlehem, whose every house on that day was filled with people, who like Joseph and Mary, went to register their names for the census. The census then was not

taken up like it is here in our country. Instead of agents going from house to house to get the information, people went to what we might call the "County Seat", and registered. Bethlehem was the town to which Joseph had to go; Mary went with him, and whilst away on this mission the birth of Jesus took place. Do you know how Heaven showed its interest in the birth of the Savior?

MR. J. Do you refer to the singing of the angels and the appearance of an angel to the shepherds?

FATHER S. Exactly. And the angel announced that this event would give great glory to God, and peace to men on earth. It was the first time since the dawn of creation that God was fittingly honored; it was an infinite honor. And it opened the way for **peace** between the human race and God.

MR. J. Did not the Son of God do enough by the mere act of assuming human nature, without subjecting Himself to thirty-three years more of humiliation and sufferings?

FATHER S. It would have been sufficient to redeem man, but did not satisfy God's love. God would furnish proof of His unlimited love for man, and impress on us forcibly the lesson of the awful malice of sin. Hardly was Christ born when there was scheming for His death. King Herod, who ruled over Judea at the time, fearing that Jesus wanted to become an earthly king and might dethrone him, ordered a massacre of all the infant boys as a sure way of killing the child Jesus. Mary and Joseph received a warning from heaven to this effect, and escaped with the Child from Herod's frightful anger. They went over into Egypt, where they endured the terrible affliction of

living for several years amid Pagan wickedness and where they likely suffered the severest poverty and privations. It is true that as a God, Christ could have prevented all this, but it was part of His plan for a superabundant satisfaction of the justice of God. Now, Mr. Jackson, what is the next reference to Christ in the Catechism?

MR. J. I believe it bears on His coming up to Jerusalem with His parents at the age of twelve.

FATHER S. Yes, and His stay there for three days after Joseph and Mary had left for home. He intentionally allowed Himself to be lost from them.

MR. J. What was His purpose in doing this?

FATHER S. The Savior wished to teach people for all time that the "Father's business" must have our attention before anything else, even if we must slight our nearest relatives or our dearest friends. It was the Father's will that Jesus should avail Himself of this opportunity to prove to the Doctors of the Jewish Law that it was time for the appearance of the Messiah, by which name the Jews referred to Him, Who was to come. It was also the Father's will that He should teach all of us how we should love to spend time in the house of God.

MR. J. But I cannot understand how Joseph and Mary could have gone so far without missing Jesus?

FATHER S. The city of Jerusalem was surrounded by a wall, as were almost all cities of that time, and there were roads which went out over the country from different gates; and it was customary for the men and women to go in separate groups. Joseph was with the men and Mary with the women. The children could go with either parent and Joseph surely thought that Jesus was with Mary, as Mary thought that He was with Joseph, until they met at some point after having walked a whole day. Then upon discovering that Jesus had not accompanied either, they returned together to Jerusalem, probably stopping at every house to inquire whether a boy answering His description had been seen. "Sorrowing" they sought Him in vain until they had returned to the tem-

ple where Jesus was enlightening, by His heavenly wisdom, men who were supposed to be well-versed in the Old Testament Scripture, etc. Just as it was the Father's will that Jesus should have remained there for a purpose, so now it was the Father's will that He should teach the lesson of obedience and respect to parents by returning home with them; in fact, the Bible sums up the home-life of Jesus by the words: "He was subject to them." Viz, His parents. After this there is no allusion to our Lord—until when?

MR. J. Until He was baptized by St. John in the river Jordan after He had spent forty days of fasting in the desert. I do see, Father, that Christ was most severe with Himself, and of course, for our sake, because He stood in no need of such works of penance.

FATHER S. That's right. And after His baptism, what did Christ do?

MR. J. He began a public ministry, lasting three years.

FATHER S. That's correct. During this time it was not so much His aim to be a true teacher for, and assist the people with whom He came in contact, as to prove His divinity and prepare the way for the instruction and sanctification of the people of every nation until the end of the world. We shall treat of this later. But, do you know some of the ways in which Jesus proved that He was God?

MR. J. Yes, if they can be believed.

FATHER S. Why, you startle me, Mr. Jackson. You have already expressed your firm belief that Christ was the Son of God in human form.

MR. J. Yes, Father; and I am **not** beginning to doubt it now.

FATHER S. You are in effect; for you do not know whether to believe that He changed water into wine, multiplied the presence of the loaves, cured the blind, the crippled, the deaf and dumb, raised the dead to life, etc.

MR. J. It does seem that if He was God, He could do these things as well as He could have fashioned the universe. But I have often heard that there are no such things as miracles.

FATHER S. You should rather have said that you want to be convinced that He **actually wrought** the miracles, not that you doubted

whether He was able to or not; because, there can be no limit to the power of God; if He chose to raise to life every person, animal and insect that ever lived, He certainly could, else He would not be God.

MR. J. I see.

FATHER S. You are suggesting to me the necessity of proving that the Bible account of Christ's life and works is reliable. Well, this will be very easy to do, and we shall take it up in our next instruction. For the present, let us suppose that the New Testament relates true history. And what does the Catechism, basing its teaching on the Gospels say about Christ's death?

MR. J. It tells that He wanted to die, that He was nailed to a cross, following terrible tortures; He sweat blood, caused especially by mental agony; He was scourged, His head crowned with thorns; He was mocked, and cursed, and died on the cross, between thieves, after three hours of intense suffering.

FATHER S. You have learned the lesson well. And after His death what?

MR. J. He arose again, remained on earth forty days, then returned to Heaven.

FATHER S. Whither did his soul go when He died?

MR. J. The Apostles' Creed says it went to Hell; but the Catechism explains that the word is not to be understood as meaning the place to which the wicked go. I think the place is called Limbo.

FATHER S. Yes. You have already learned that Heaven was closed against all people until Christ's death; but that those who lived holy lives, believed in the Redeemer to come, and dedicated themselves to Him, would not be lost. Since their souls went neither to Heaven nor to Hell, there must have been another place to which the good went, where they were happy, but did not enjoy the supernatural Heaven, the vision of God. St. Peter called them "the souls in prison." To them Christ's soul descended to bring the happy tidings that they were now redeemed and were ready for Heaven.

(to be continued)

Are you like some of the modern Catholics who have a great funeral with all kinds of pomp for their departed ones; who cry and scream at the grave—often behaving as if they were crazy. But, after they leave the cemetery—after they dry their tears, they behave like soldiers at a military funeral. The regimental band plays sad, sorrowful music, going to the cemetery, but going back they play the most joyful marches. Are you like them, crying and sad when going to the cemetery, but going home—the departed ones are forgotten? Oh, how many mothers, how many parents did so much for their children. Very often, maybe, they even forgot their own souls in order to work on Sundays; they did not have time to save their souls—only time to get more riches for their children. They are gone a few years—do the children remember them? Oh, how pitifully little!

Therefore, let us hear the consoling words of our dear Mother, the Church, this month, when She admonishes us to pray for the dead, to pray for our dear ones who have gone into eternity before us. Let us be merciful now, that we may also receive mercy when our time of suffering comes. Oh, let us do all we can for the poor souls!

Remember — this time next year, maybe YOU will be there! Oh, how you will long for someone to help you—to pray for you. Help your departed ones now, and you will get help when you need it yourself.

So listen carefully to what our dear Mother tells you this month: "It is therefore a holy and a wholesome thought to pray for the dead, that they may be loosed from their sins."

"Have pity on me, have pity on me, at least you, my friends, for the hand of the Lord hath touched me."

Count that day lost
When low descending sun,
Views from thy hand
No worthy action done.

—Anonymous

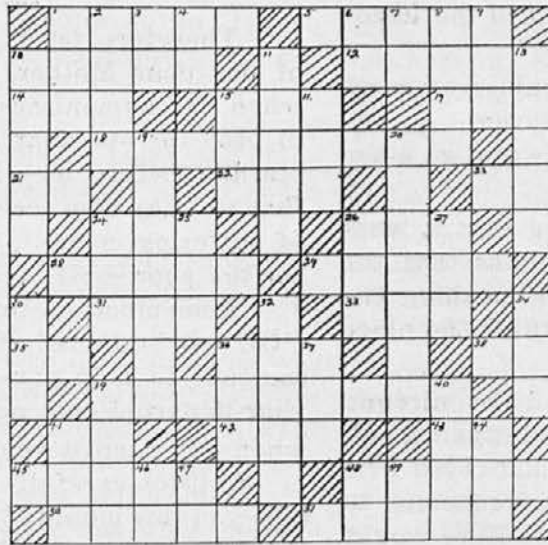
The Junior's Contest Page

Answers to the QUESTION CONTEST can still be sent in. There is time until NOVEMBER 21. So all you Juniors who have been working on the questions get busy and complete your sets of answers. This is the final date. The next issue shall bring the winners of the QUESTION CONTEST! Send all answers to THE JUNIORS' FRIEND, P. O. Box 608, LEMONT, ILLINOIS.

This is the sixth and last cross-word puzzle. The first appeared in the May issue. A prize is given to the best worked and neatest set. All answers must be sent in no later than NOVEMBER 30. Send all Answers to THE JUNIORS' FRIEND, P. O. Box 608, Lemont, Illinois.

Across

1. Exclamation
5. An African animal
10. Sudden fear
12. Result of sorrow
14. Nevada (abbr.)
15. Beverage
17. Chinese shrub
18. Exciting experience
21. Preposition
22. Fib
23. Negative
24. Donkey
26. Likely
28. Uncle of Mohammed
29. Bohemian (abbr.)
31. Basso (abbr.)
33. Past tense of run
35. Above
36. Work of skill
38. Mother
39. Worthy of admiration
41. Man's name
42. Old cloth
43. North West (abbr.)
45. To rest erect
48. My lady
50. A composition
51. Apron

Down

1. Beverage
2. Melted rock
3. Suffix meaning like or as
4. Centimeter (abbr.)
6. And (Latin)
7. Have existence
8. Asses
9. A land measure
10. The elbow
11. A Russian revolutionist
13. A wooden shoe
15. Telephone (abbr.)
16. Devoured
19. Dismiss
20. An Italian painter
24. Abbess (abbr.)
25. Talk back
26. Aorist (abbr.)
27. X
50. Tramp
32. Dress
34. Wooden implement for propelling a boat
36. Assumed manner
37. Label
39. An exclamation of sorrow.
40. Finishes
41. Devoured
44. Verb
46. Nova Scotia (abbr.)
47. Exclamation used by a baby
48. Mister (abbr.)
49. A diphthong of Latin origin

Contributed by Jeannette Baher, pupil of VII. grade, St. Joseph's School, Joliet, Illinois.

NAŠ STRIČEK

Dragi Striček:—

Sedaj moram pa nadomestiti, kar sem zamudila, ker se že par mesecev nisem nič oglasila. Nekaj so temu vzrok tudi moje počitnice. Bila sem namreč v Benik, Ohio, pri mojem stricu. Njihova hčerka Lilija me je k njim povabila. Z veseljem sem se odzvala povabilu in sem se prav dobro imela pri njenih starših. Bilo mi je res prav kratak čas, ker tam pri njih na farmi sem videla vsakovrstne živali in stroje. Tudi stroj, ki so na njem pšenico trešal (hočeš reci: mlatili). To je bilo prav zanimivo, ker sem tak stroj in delo na njem prvokrat videla. Zaposlenih je bilo veliko delavcev in tudi jaz in sestrična Lilija sva bili tudi zelo zaposleni. Delavcem sva nosili vodo, ker je bilo jako vroče in vsi zelo žejni. Videla sem tudi veliko goveje živine in velik vrt okoli hiše. Dopadel se mi je, ker imajo v njem nasejanih različnih cvetlic. Zdaj moram pa še povedati, da me list Ave Maria vselej jako razveseli, kadar pridem. Takoj pogledam v Stričkov kotichek, če je kaj veliko pisem od dečkov in deklic. Bila sem pa zelo presenečena, ko je včasih tako malo. Poglejte, dečki in deklice, Striček je moral napisati, da nas naj očetje in matere priganjajo. Ali smo res postali tako leni? Zato jaz prispevam ta dopis in tudi druge opominjam, naj ne nehajo pisati. Zdaj pa še nekaj ugank: When does a Rabbit jump over a stump. When tree is cut down. — Patch on patch and a hole in the middle. Chimney. Pozdravlja vse

Mary Vovk, Blaine, O.

Dragi Striček:—

To je moje prvo slovensko pismo v ta lepi list Ave Maria. Dozdaj nisem še nikoli slovensko pisala. Radovedno sem, koliko je napak. Prosim, kar je napačno, Vi vse lepo popravite. Zdaj Vas pa prav lepo pozdravljam. Josephine Francel, Willard, Wis.

Dragi Striček:—

Danes se pa jaz prvič oglašim v tem listu in v Vašem koticčku. Nimam pa nič veselega poročati, ker smo vsi tako žalostni, posebno pa moja mama. To je zato, ker se je moj brat Rev. Ludvik Kužnik utopil. Jaz Vam ne morem povedati, kako zelo žalostni smo. Tri leta je bil duhovnik, zdaj je pa tako naglo šel s tega sveta. Mama se mi najbolj smili, ki tako joka. Še bolj se mi smili mama kot moj brat, saj on je šel tja, kjer je naš pravi dom. Mislim, da se bo tudi mama počasi potolažila. Jaz sem zdaj vesela, da sem postala članica Ave Maria kluba.

Večkrat se bom torej oglasila s kako novico. Mene zelo veseli slovensko petje. Največ pesmic me je naučil moj pokojni brat Rev. Ludvik. Smo se večkrat učili peti doma, pa tudi v šolo je prihajal, ko še ni bil duhovnik in je bil kdaj na počitnicah. Zdaj nas pa Fr. Slapšak komandirajo, da smo bolj mirni pri vajah in bolj ubogamo g. pevovodjo Ivana Zormanca. Zdaj Vas pa prav lepo pozdravljam in tudi vse članice Ave Maria kluba. Popravite moje napake. Mojega brata se pa spominjajte v molitvi, zato prilagam nekaj podobice.

Marija Kužnik iz Newburga.

ZAHVALE.

Z vsem zaupanjem sem se obrnila na škofa Friderika Barago s prošnjo za pomoč. Obljubila sem javno zahvalo in dar za Baragovo semenišče. Bila sem uslišana in s tem izpolnjujem svojo obljubo.

Frances Starman.

Javno se zahvaljujeva sv. Družini za uslišano prošnjo v bolezni našega sina. Srečno je prestal nevarno operacijo in popolnoma ozdravel. O, sv. Družina, pomagaj naj nam tudi v prihodnje!

Marko in Ana Guštin.

Pošiljam majhen dar v čast Mariji Pomagaj v zahvalo, ker je bila uslišana moja prošnja.

Katarina Medrčin.

Prisrčno se zahvaljujem Lurški Materi božji in sveti Tereziki za premnoge dobrote, ki sem jih prejel od Boga na priprošnjo obeh, posebno pa zato, da sem bil obvarovan pred ognjem, ki je grozil, da mi bo hišo do tal uničil.

Nick Guštin.

Izrekam javno zahvalo škofu Baragi za ozdravljenje in izredno pomoč v nevarni operaciji.

S. M. Kalista.

APOSTOL GOBAVCEV

Življenje Fathra Damijana.

Priredil P. Bernard.

VII.

OTOK Molokai je najmanjši v skupini havajskih otokov. Po naravi je kakor ustvarjen za kako posebno pribežališče takim, ki morajo biti iz enega ali drugega razloga ločeni od ostalega sveta. Naravnost iz morja se dvigajo visoke skalnate čeri, ki so dale otoku ime "Otok prepadov". Ob vznožju tega skalnatega gorovja je dokaj ravna visoka planota, na kateri sta nastali dve selišči gobavcev: Kavalao in Kalaupapa.

Prvotni prebivalci otoka so se izselili s teh krajev, ko je vlada začela naseljevati gobavce tja. Siromašne hiše, če se smejo tako imenovati, so za njimi prevzeli gobavci. Bile so pa le zasilne kočice, narejene iz drevesnih vej in povezane s travnatimi bilkami. Seveda ni bilo nikakega fundamenta in ob času dežja je bilo v njih prav toliko vode kot zunaj okoli njih.

V teh žalostnih ogradah so se novodošli gobavci stiskali skupaj in si skušali urediti življenje. Nekaj razcapanih cunj so imeli za ležišče in odejo, vanje so zavijale svoje premrle ude, ki so bili zavoljo strašne bolezni še toliko bolj občutljivi za mraz. Toda ko je število gobavcev neprestano naraščalo, je zmanjkalo še teh pribežališč in mnogi so morali ostati pod milim nebom. Kdo si more predstavljati žalostno stanje teh izgnancev, komu se ne bi trgalo srce že ob sami misli na tako človeško življenje . . . ?

Razmere so se razvijale v tako smer, da je kmalu pomenilo ime Molokai toliko kot kraj vsega zla in človeškega propada. Postavnost in red sta postala nekaj nepoznanega. Ubogi bolniki se seveda niso lotevali nobenega dela, vera in življenje po njej je vedno bolj zginjalo iz njihove srede. V toliki nesreči in zapuščenosti so se vrgli v naročje vseh mogočih pregreh in iskali goljufivega odrešenja na ta najbolj pogrešeni način.

Pater Damijan je prišel torej med ljudi, ki

so bili vse prej ko pripravljeni za njegovo misijonsko delovanje. Najhujša nesreča na otoku je bila grozno pijančevanje. Domačini so namreč znali kuhati opijanljivo pijačo iz korenin neke ondotne rastline. Tako so si skušali lajšati strašne dneve s pijančevanjem, igranjem kart, plesom in pretepanjem. Seveda je bilo kuhanje pijače tudi protipostavno in vsem drugim grdobijam se je pridružilo še varanje postavne oblasti z vsemi slabimi posledicami, ki navadno spremljajo tihotapstvo in izbegavanje zakonov in postav.

Položaj je bil torej v resnici skoraj obupen. Tako nizko so padli nekateri bolniki, da so že nazunaj kazali vsa mogoča živalska nagnjenja s tem, da niso več hodili pokonci kot ljudje, temveč so se plazili po živalsko po vseh štirih . . . Ves človeški čut je izhlapel iz njih.

Če je mogoče še povečati grozoto teh razmer, jo je povečala velika umrljivost med bolniki. Ni bilo dneva brez mrliča. Pred prihodom P. Damijana je bilo že kakih dva tisoč nesrečnežev prepeljanih na otok, toda komaj polovico je misijonar našel še pri življenju. Kaka četrtnina od teh je bila katoličanov . . . toda — kakšnih . . .

Ker na otoku ni bilo niti enega zdravnika, seveda tudi kake bolnišnice ni bilo. Umirajoči gobavci niso imeli prav nikake postrežbe. Mrliče so potisnili v slabo narejeno rakev ter jih zakopavali komaj dovolj globoko, da je zemlja malo pokrivala rakev, zakaj bolniki so bili večinoma preslabi za kopanje dovolj globokih grobov, ali pa tudi prenemarni.

Kakšno delo je torej čakalo P. Damijana? ! Ako pomislimo nekoliko naprej na njegov poznejši uspeh, moramo že tu strmeti nad njegovim nepopisnim junaštvom, zakaj kar je storil iz teh ljudi, bi skoraj rekli, da je storil iz — živali . . . Odkod njegova dobesedno nadnaravna moč in sila, da je znal poprijeti v takih okoliščinah in je imel tudi čudovite uspehe?

Na različne načine je že skušal neverni svet odgovoriti na to vprašanje, vendar ne more biti noben drug odgovor zadovoljiv ko tisti, ki pravi, da je bil P. Damijan v prvi vrsti — duhovnik. Šele potem je bil misijonar in prijatelj gobavcev. Posvetil se je službi bližnjega, ker je bil prej ves posvečen službi Najvišjega.

ga. Dano mu je bilo, da je dosegel srca nesrečnih gobavcev, ker se je tako popolnoma združeval z božjo Žrtvijo na oltarju. Brez tega posvečenja bi gotovo nikoli ne bil stopil na tla otoka Molokaja.

Precej pozneje, ko je že minilo dokaj časa od Damijanovega prihoda na otok, je prišel tja pisatelj Stevenson in je popisal svoje vtise. Takrat so bile razmere seve že precej zboljšane, vendar beremo izpod peresa omenjenega pisatelja takole in podobno:

“Življenje v lazaretu je preizkušnja, pred katero morajo trepetati živci še močnega človeka . . . To je kraj, ki ga obiščeš le z največjim odporom, če moraš v njem živeti, ti je pravi pekkel . . . Jaz nisem človek, ki bi bil bolj bojazljiv kot poprečni ljudje, toda kadar se spomnim na tiste dneve in noči, ki sem jih preživel na otoku, ne morem dovolj zahvaliti Boga, da sem sedaj kje drugje:”

O gobavcih samih pravi pisatelj: “Podobni so bili pošastim, ki jih poznamo le v sanjah, kadar nas mora tlačiti . . .”

Kaj je moral torej prestati P. Damijan v tolikih letih svojega bivanja med gobavci, zlasti še v prvih letih, preden se mu je posrečilo, da je zopet vtisnil nekaj človeškosti svojim siromašnim ovčicam. Priznati je treba, da se je lotil nepopisnega dela in da je dosegel nekaj neverjetnega, skoraj nemogočega. Pri njem se je uresničila beseda, da ni nič nemogoče tistim, ki imajo trdno vero.

Misijonar je našel na otoku nekako “kapelico”, posvečeno sveti Filomeni. V njej je opravljal službo božjo zdaj pa zdaj duhovnik, ki je pred Damijanovim časom tu pa tam prišel med gobavce. Toda tisti obiski so bili tako redki, da niso obrodili nobenega trajnega sadu. Tako je moral Damijan začeti popolnoma pri korenini.

Po človeško rečeno, na vsem svetu ni bilo ničesar, kar naj bi vplivalo na gobavce ter jih privedlo k poboljšanju. Kakšne nagibe za premagovanje samega sebe naj bi jim bil svet dal? Toda že samo bližina takega moža kot je bil Damijan, je kolikor toliko blažilno vplivala. Še bolj njegov svetel zgled. Ali samo nekaj blagih čustev, ki se tu pa tam porode iz človekovega srca, še davno ne predrugačijo življenja. Če

je pomislil Damijan na to, da mora te ljudi učiti čednostnega krščanskega življenja, se mu je morala zdeti naloga tako težka, kakor če bi mu kdo dejal, naj slepcem razlaga lepoto cvetoče pokrajine . . .

Toda vrnimo se nazaj k tistemu dnevu, ki je privedel našega apostola na obalo otoka Molokai.

Takoj po prihodu se je napotil proti gobavskemu taborišču Kalawao, kjer si je imel urediti svojo lastno bivališče. Pot je bila dolga tri milje. Za stanovanje ni našel drugega ko kočje gobavcev. Damijan si jih je ogledal, pa niti njegovi močni živci niso mogli prenesti njihove strahote. Napotil se je skozi nastajajoči mrak in je šel iskat prenočišča pod milim nebom.

Izbral si je streho pod košatim drevesom, ki je razprostiralo mogočne veje na gobavsko pokopališče. Ničesar ni imel s seboj — razen samega sebe in svojih visokih idealov. Le križ in brevir je bil prinesel s seboj.

Tam je pokleknil na gola tla in se potopil v molitev. Kdo ve, kakšna je bila ta njegova prva molitev na “živem pokopališču”, kot so imenovali otok Molokai. Niti spečih prijateljev ni imel v bližini, kot jih je imel njegov božji Učenik ob podobni priliki, ko je molil na vrtu Getsemani potopljen v nedopovedljivo žalost . . . Toda gotovo je Bog stopal v bližini, kot je stopal nekda v paradizu prvega človeka.

Kakor prvo noč, tako je Damijan še precej časa ostal brez lastne strehe. Skrb za gobavce je bila prva, nase je mislil šele v drugi vrsti. Sledilo je več neprespanih noči, zakaj vsa okolica je bila tako nenavadna in strašna, da spanca ni bilo od nikoder. Kljub temu se mlademu možu ni porodila niti ena misel, ki bi mu dejala: Pojdi, odkoder si prišel, ta kraj vendar ne more biti za tvojo mladost primerno bivališče. . .

Že poprej je bilo zelo zelo malo verjetno, da bi še kdaj videl svojo belgijsko domovino. Zdaj je seveda ugasnil še zadnji morebitni žarek mračnega upanja. Bil je prostovoljen izgnanec iz domovine in sploh iz civilizirane in zdrave človeške družbe . . .

Pozneje je nekdo zapisal: “Ni bila smrt tisto strašno, ki se ga je bilo treba bati na otoku Molokai. Strahota je bila grozna bolezen . . . Nekateri ljudje si nič ne store iz misli, da uteg-

nejo pasti na bojnem polju. Toda misel na smrt radi gobave bolezni in to po dolgem razpadanju in gnitju pri živem telesu — misel na tako smrt mora vzbujati strah — samo močni duhovi mučnikov Kristusovih ne trepetajo pred njo."

O svojem nastopu misijonske službe na otoku Molokai je nekoč P. Damijan napisal teh par besed: "Po posebnem vodstvu božjega Učenika, ki je za časa svojega javnega delovanja kazal toliko naklonjenosti do gobavih, sem prišel v Kalawao v maju 1873. Bil sem star takrat 33 let in sem bil zdrav in močan."

Bratu Pamfilu je nekoč takole pisal: "Bog je izbral Tvojega nevrednega brata, da pomaga bolnikom s tisto strašno boleznijo, ki je tolikokrat omenjena v evangelijih, z gobavostjo..." In ob drugi priliki je dodal: "Sam sem postal gobavec med gobavci, da bi mogel vse pridobiti za Kristusa."

In res. Ko je pridigal svojim ovčicam, jih ni nagovarjal z besedami: Dragi moji, ali kaj podobnega. Imel je navado reči: Mi gobavci... Tako se je popolnoma vdal v svoj čudoviti poklic in je hotel biti pred Bogom nepretregana žrtev za svoje gobavce.

(Dalje prih.)

Kotiček

*lemontskih
klerikov*

MESEC VERNIH DUŠ.

Zopet smo v mesecu novembru, ki je posebej posvečen vernim dušam. Sveta cerkev nas zopet resno opominja, da molimo za mrtve. Ker pa zgledi bolj vlečejo in izpodbujajo k dejanski pobožnosti kakor mrzle zapovedi, naj tukaj navedem nekaj zgledov.

Pripovedujejo o blaženem Bertrandu Garriga, da mu je nekoč njegov sobrat Benedikt izpraševal vest. Vprašal ga je namreč, zakaj tako redko opravi daritev svete maše v prid dušam v vicah. Bertrand se je izgovarjal, da je vernim dušam zveličanje zagotovljeno, nam pa še nikakor ne. Zato se mu je zdelo, da je bolj potrebno maševati za žive nego za mrtve.

Toda Benedikt se ni vdal. Dejal je: Misli si dva berača. Eden je močan in zdrav, drugi pohabljen in bolan. Za katerega boš imel več sočutja? — Seveda je odgovoril Bertrand: Za tistega, ki si ne more pomagati.

"Dobro," je nadaljeval Benedikt, "take so verne du-

še. Nimajo ust, da bi prosile, nimajo rok, da bi delale, ne nog, da bi hodile. V takem položaju morajo kar mirno čakati na naše molitve, ki so edini pripomoček v njihovi nemoči. Nasproti temu pa imajo grešniki v življenju vse pripomočke, da si sami pomagajo, če le hočejo."

Bertrand si je dal počasi dopovedati in je začel večkrat maševati za verne rajne.

O nekem starčku sem pa bral, da je imel navado vsako nedeljo prebrati v časopisih seznam umrlih. Iz seznama si je vsak teden izbral enega, ki je potem ves teden zanj opravljal molitve. Naslednjo nedeljo si je izbral novo ime. Bil je irskega rodu in bi človek mislil, da bo v prvi vrsti naklonjen irskim mrličem. Toda ravno tega ni hotel, da bi dajal temu ali onemu prednost zavoljo narodnosti. Prepričan je namreč bil, da so pred Bogom vse duše enako veljavne. Zato je nalašč izbiral vsako nedeljo drugače. Enkrat je vzel kakega Slovana, drugič Italijana, tretjič Nemca in tako dalje. Gledal je tudi na to, da je bila enkrat žena, drugič moški. To je gotovo ena najbolj praktičnih vaj v pomoč dušam v vicah. —

V neki višji šoli je bilo na tabli zapisano: Ali je kaj pošte danes? Zraven je stala majhna škatlica. Blizu tam je pa bila zloga poštnih kovert z napisi: "Za dušo, ki je najbližja nebesom." — "Za dušo, ki je najbolj pozabljena od vseh." — "Za dušo rajnega prijatelja." — "Za dušo tistega blagega dobrotnika." In tako dalje. Dijaki so jemali koverte in vpisovali svoja dobra dela: molitve, rožne vence, sveta obhajila, razne žrtve... Tako je bilo vedno dosti "pošte".

Ali ni tudi to jako lepa vaja? Toda ni treba, da bi morala biti taka "pošta" ravno v kaki višji šoli. Tudi ni treba, da bi moral kdo vedeti zanjo. Vsak si jo lahko naredi doma ali v cerkvi sam zase. Ali bomo torej v mesecu novembru imeli kaj — "pošte na naslov dušam v vicah?"

P. Alojzij.

KAKO SE NAM GODI?

Že tako dolgo nisem nič napisal za Ave Marijo in naš kotiček, da je urednik že takorekoč križ naredil čez mene. Ampak ta mesec sem ga "nafulal". Sedaj mora pa za kazen brati in še popravljati ta spis.

Naša šola se je že zdavnaj spet začela. Zato o tem ne bom govoril, ker bi ne bilo več novo. Doživeli smo pa med tem novo letno dobo, namreč jesen. Na naših gričih kaže jesen prav lepo sliko. Listje se spreminja v krasne mavrične barve. Nekaj listov je rumenih, nekaj rdečih, nekaj plavih, vse barve so mešane na njih. Le malo je ostalo še zelenih, veliko jih pa seveda že leži na zemlji in njihova barva je — blato. Ne bo dolgo, ko bo na vse to padel sneg.

Ker je šola prinesla s seboj svoje velike zahteve, nimamo sedaj nobenega zunanjega dela. Zato porabljam sedaj prosti čas, kolikor ga je, za igre. Naša jesenska igra je seveda football. Igramo ga tako kot na velikih zunanjih univerzah, samo bolj po domače. Vse nam gre dobro pri tem, samo eno nerodnost večkrat zakrivimo. Mi kleriki moramo namreč drug drugega ljubiti, ker smo

si med seboj duhovni bratje. To nam že sveti Frančišek ostro zapoveduje v besedah: "Ako mati redi in ljubi svojega telesnega otroka, koliko bolj mora kdo ljubiti svojega duhovnega brata!" Res drugače še precej dobro izpolnjujemo te besede, ampak pri igri včasih pozabimo na vse konstitucije in se kregamo ter prepiramo kakor otroci. Kmalu pa spet na vse pozabimo in smo si zopet dobri. Tako se zgodi vsakokrat, kadar se igramo. In ta "vsakokrat" nam pove, da se bo to nadaljevalo do meseca januarja.

Tako se nam torej godi. Vedno pride kaj novega. Najnovejše je pa to, da sem slišal, da bo k leti postavljen nov kloster. Res je, da se je ta novi kloster že nekaj let zidal (v besedah), ampak zdaj upam, da se bo tudi v resnici. Bog daj!

Fra. Richard.

VELIK DAN PRI NAS.

Letos je pa naš "medeni piknik" res prav posebno lepo uspel. Ne samo zato, ker je bilo toliko sladkega medu pripravljenega za tisto priliko, ampak tudi zato, ker se je udeležilo piknika tolikšno število ljudi. Za ta piknik je naš čebelar Fr. John skrbno in obenem goreče pripravljaval vse, kar je bilo treba. Ker so pridne čebelice toliko medu nanesele, je bilo pač veliko dela s točenjem medu in potem še z vlivanjem v steklene posode. No, očetu Johnu to ni bilo težko, ker se tako zanimajo za tako delo. Častite sestre so pa tudi pridno pomagale. Dvorano "Pri Finžgarju" so one okinčale za razstavo medu. Udeleženci piknika so se pa pri nas razveseljevali celo popoldne in se potem z zadovoljstvom vračali proti domu. Nekateri sicer niso dobili nič medu, ker so bili prepozno prišli, vseeno so bili vsi dobre volje. Father John in mi vsi z njimi se pa prav iskreno zahvaljujemo vsem, ki so na ta eli oni način pripomogli do tako lepega uspeha.

Medeni piknik pa ni bil vse. Tisto nedeljo je bilo tudi romanje. Na romanje so prišli zlasti rojaki iz Milwaukee in La Salle. Pripeljali so se k nam v velikih "Greenhound" busih. Z romarji iz Milwaukee je prišel tudi tamkajšnji župnik Rev. Fr. Rogulj. Vsi so bili tu pravočasno za peto sveto mašo, ki je bila ob pol poldne. Takoj po njej je imel Fr. Aleksander prav primerno pridigo za romarje. Nato so bile litanije in blagoslov z Najsvetejšim. Ker so romarji prišli počastit Marijo, smo pred mašo zapeli tisto "Marija, nebeška Kraljica". Na koncu vse pobožnosti pa "Oznanil je angel". Potem se imeli romarji vse popoldne zase. Še enkrat hvala in upamo, da Vas bo ljubezen do Marije — pa tudi do Fr. Johnovega sladkega medu — še velikokrat pripeljala k nam ob takih prilikah v tako lepem številu.

Fra. Martin.

Ali ste že naročili

naš novi

JUBILEJNI KOLEDAR?

Križem Kraljestva Križa.

P. Hugo.

FRAMASONI še vedno stari. — Francoska "Liga za človeške pravice", framasonsko združenje, je zlasti dve točki svojega delovnega programa poudarila in podčrtala. Predvsem se hoče z vsemi silami boriti za laično šolo proti verski, ki bi jo rada spodrinila. Nadalje hoče razviti velikopotezno propagando za uzakonitev obveznega civilnega pogreba. Le kdor bo testamentarično odredil, da hoče imeti cerkven pogreb, se mu bo ta želja izpolnila. Ako pa testament te odredbe ne bo vseboval, bo pogreb civilen. V slučaju, da bi domači na svojo roko priredili cerkven pogreb, naj se od dediščine izključijo. Iz tega se vidi, da so framasoni še vedno enaki protiverski zagrizenci, kjer so tako trdno v sedlu, kot na Francoskem.

NOVA zaušnica komunizmu. — Poročali smo že, kako razočaran se je francoski pisatelj Andrej Gides, prej tako navdušen komunist, vrnil iz Sovjetije. To razočaranje je tudi vsemu svetu razodel. Zelo so mu sovjeti in njih še vedno slepi oboževalci po svetu zamerili. Zdaj je izdal drugo knjigo, v kateri jim še grenkejšo levite bere. Glede hvalisanega proletarskega raja pravi dobesedno: "Kar Sovjetiji posebna zamerim je to, da nam je stanje svojega delavstva v tako rožnatih barvah slikala in nazs tem tako debelo nalagala. Tudi našim (francoskim) komunistom bodi v brk povedano, da delavstvo, zavedno ali nezavedno za nos vlečejo. V tem našem slučaju kajpada iz političnih nagibov. Zadnji čas je, da komunistična stranka Francije spregleda in neha delavstvu lagati." To ne velja le za Francijo, ampak tudi za druge države, kjer komunisti še v kalnem ribarijo.

BOŽJI mlini. — Ves kulturni svet je osupnil, ko je prišlo iz Sovjetije poročilo, da je Stalin celo najslovitjšega maršala rdeče arma-

de, Tuhačevskega, po kratkem procesu dal ustreliti. Ko bi se to ne bilo tako hitro zvršilo, bi se bili vojaški krogi prijateljskih držav najbrž potegnili zanj. Padel je seveda kot protirevolucionar. Hotel je vreči komunizem s Stalinom vred in ga namestiti z ruskim nacionalizmom pod lastnim vrhovnim vodstvom. To je bila njegova krivda pred človeško oblastjo, ki jo je moral plačati z življenjem. Morda mu bo vstala narodna Rusija enkrat kot svojemu mučencu še spomenike postavljala. Naknadno se je zvedelo, da je Tuhačevski že kot mlad kadet pokopal vero in moralo. Eden njegovih tovarišev iz tistih let zdaj pravoslavni menih, je izjavil, da je nekoč po sv. obhajilu šel iz cerkve in izpljunil sv. podobne — v hrano psom! Njegovi vzori so bili vedno le lastna čast in ženske. Ženske so ga tudi izdale Stalinu v roke. Počasi meljejo božji mlini, počasi, pa dobro in drobno, že tukaj.

S TALIN in njegova mati. — Da je bila Stalinova mati, Katarina Dvugašvili, verna žena, se vidi iz tega, ker je dala svojega sinka Jožka, takrat seveda tudi Dvugašvila, ne Stalinu, za gospoda študirati. Ker je bil pa on že takrat prekucuh, so ga izključili iz semenišča. Ko je čez leta postal diktator ogromne Rusije, je mater njegova slava tako preslepila, da je tudi sama postala versko hladna. A ko je slutila, da smrt ni več daleč, se je zopet vrnila v naročje vere in cerkve. Zadnja leta svojega življenja je prebila v Tiflisu. V tamkajšnji državni namestniški palači so ji pripravili dve sobi. V bližini palače je bila pravoslavna cerkev, ki je še niso zaprli. Tja je od lanske jeseni pridno zahajala in tudi doma veliko molila pred svetimi podobami. Krajevne brezbožnike je to zelo v oči bodlo, češ da je javno pohujšanje, če sama Stalinova mati tako dela. Zlepa so ji hoteli to dopovedati. Toda ona jim je odgovorila: "Kmalu bom umrla. Pa moram prositi Gospoda, da mi odpusti moje grehe. Morda jih odpusti tudi mojemu sinu!" Ker si sami niso upali strožje nastopiti proti njej radi tega pohujšanja, so se obrnili na Stalinu. Ta jih je pa pošteno okregal. Češ, stari materi, od mladih nog z vero prežeti, ni zamere. Pač pa vam, ki se ne zavedate svoje dolžnosti. Nato je ukazal mater prepeljati v rojstno mesto Gori. A

tam je prav tako pridno v cerkev hodila. Pred smrtjo se je menda znova vrnila v Tiflis radi zdravniške pomoči, in tam je 4. jun. letošnjega leta umrla, ne da bi bila deležna zadnje verske tolažbe. V oporoki je zapustila 1000 rubljev za tifliško cerkev in odredila, da hoče imeti cerkven pogreb. Zadnji počitek si je izbrala poleg rajnega moža. Izrecno je zahtevala, da mora križ, ne pa kako boljševiško znamenje, krasiti njen grob. To je bilo pa Stalinu preveč. Razveljavil je njeno oporoko. Mater je dal sežgati. In da bi se ji vsaj delno spolnila njena želja, je ukazal še očetove kosti izkopati in jih sežgati, žaro s pepelom obeh pa poslati v Moskvo.

B REZBOŠTVO v Rusiji se ujeda. — Iz različnih boljševiških izjav in ukrepov je razvidno, da je brezbožna poplava na Ruskem dosegla svoj višek in začela upadati. Vse priganjanje in podžiganje oblasti k novi živahni borbenosti proti veri ne najde več pravega odmeva, niti med ognjevito mladino ne. So pač obupali, da bi mogli vero zatreti. Ker so dosegli, je edino to, da so jo potisnili iz javnosti v katakombe, pa še to le deloma. A tam se je samo poživila in čaka nove pomladi, ko bo bujnejša priklila na dan. Posebno grenko mora biti za njene sovražnike dejstvo, da odlični komunisti celo zapuščajo protiversko fronto in se uvrščajo med apostole vere. Neki bivši komisar rdeče vojske je zdaj v uralskih gozdovih od vseh spoštovan pravoslavni duhovnik, p. Konstantij. Tudi sin bivšega ljudskega komisarja za prosveto Lunačarskega, je duhovnik, ki tajno vneto deluje za krščanski prepoved Rusije. Najmlajši brat vojnega komisarja Worošilova Sergej, je stopil v semenišče. Brezbožniki se že boje tajnega verskega prepoveda. Zato so si izposlovali od vlade dovoljenje, da smejo nositi orožje. Dobili so na razpolago 10.000 revolverjev za obrambo proti kakim "verskim fanatikom". Vera prihaja na dan in njih je strah.

S V. Deželo hočejo deliti. — Angleži, politični varuhi Sv. Dežele, so po mnogih bridkih skušnjah z Judi in Arabci prišli do zaključka, da bo najbolj Sv. Deželo razdeliti. En kos najdobe Arabci, enega Judje, enega bi pa sami pri-

držali. Tako bi nastale tri državice. Podrobneje so si razdelitev tako-le zamislili: Judje bi dobili severni del sedanje Palestine z Galilejo kot največjim in najplodovitejšim kosom. Njih državica bi obsegala kakih 2000 kvadratnih milj, ali eno petino sedanje Palestine. Arabci bi dobili poleg sedanjega 14.000 kvadratnih milj obsegajočega "Arabskega kraljstva Transjordanije" še 6000 kvadratnih milj, ali dve tretjini prave Palestine. Ker je pa to povečini kraški svet in puščava, bi jim morali Judje plačati 10 milijonov dolarjev, Angleži bi jih pa stalno podpirali. To bi bila tedaj arabska državica. Angleži bi si pridržali strnjene mesti Jeruzalem in Betlehem z okolišem, Nazaret kot eksteritorialno mesto v judovski državi ter koridor do Sredozemskega morja s pristaniščem Jafa. Proti tako zasnovani delitvi so se sprva dvignili vsi palestinski Judje in Arabci. Oboji bi bili radi gospodarji cele Palestine. Judje so načrt že radi tega odločno zavrnil, ker jim ne prisoja njih sv. mesta Jeruzalema. Arabci so ga pa zato ogorčeno odklonili, ker jim priznava večinoma puščavo. Radi vsestranskega odpora je Anglija ta načrt postavila z dnevnege reda, dokler se duhovi ne pomire.

KAKO se to vjema? — Jugoslovanska pravoslavna cerkev je državnemu konkordatu z Rimom napovedala križarsko vojsko. V njem vidi sama sebe ogroženo. Ker ga je poslanska zbornica kljub vsemu zvonjenju proti toči odobrila, se je pravoslavna cerkev zatekla k zadnjemu, najmočnejšemu orožju: Vse pravoslavne ministre in poslance, ki so glasovali za konkordat, je izobčila. S tem je hotela vsaj senatorsko zbornico, ki ima zadnjo besedo, ostrašiti pred končno odobritvijo. Da je ta odpor pravoslavja na nas katoliške Jugoslovane v tujini vplival kot mrzel poliv, se razume. Vedno smo

jih imeli za brate, s katerimi se bo dalo bratsko soživeti, spoštujoč pravice drug drugega. Eno nam je spričo tega vse prej kot bratskega nastop posebno težko, da, nemogoče umeti. Njim kot nam je dobro znano, da je bil konkordat z Rimom zamisel širokogrudnega kralja Zedinitelja Aleksandra. In tudi to vemo, da ko je on padel pod zločinčevo roko, je njegova, pravoslavna cerkev sprožila misel, da bi ga proglašila za svetnika. Zdaj gre pa tiste, ki so to njegovo zasnovano oporoko hoteli izvršiti, proklinjat in izobčevat. Kako se to vjema?

Darovi

ZA LIST IN MARIJO POMAGAJ: Po \$1: Marija Hiti, Mrs. Snelar, Mrs. Mihelic, Mrs. Hribljan, Frank Ulčar, Mrs. Tratnik, druž. Zlogar, Anna Gustin, K. Judnich, Mrs. Kerze, Mrs. Marich, Mary Kesnar, Mr. Nemanich, Magda Brula. — Po 50c: Mrs. Mrak, Terezija Russ, Anna Cajnar, Mrs. Tkalcic, Anna Nosen. — Mr. Debevc 25c, Karolina Vukovich \$2, Frank Levstik \$5.

LUČKE PRI MARIJI POMAGAJ: Po \$1: Sellak, Brencic, Kozaric, Jereb, Ponikvar. — Po 50c: Mrak, Zbačnik, N. N., Oven, Gillach, Janezic, Kerze, Hebein, Schwei, Rezek, Slapničar, Petrovčič, Korelc. — Lupanc 25c, Sadar 75c, Bradeško 40c, Stukel 25c.

APOSTOLAT SV. FRANČIŠKA: Po \$10: Agnes Serpčič, Andrej Panian, Mary Schnell, Anton Zorko, Marija Stajer, Valentin Križaj, Joseph Lipoglavšek, Katarina Skulj, Matija Zelaznikar, Joseph Kostelc, John Strukel, Mary Mihelich.

KRUH SV. ANTONA: Mrs. Grahek \$2, H. Moren 50c, Mrs. Burich 50c.

SVETE MAŠE: Po eno: Hirdler, Rezek, Blakart, Hochevar, Sivič, Pelan, Harrington, Grahek, Zbačnik, N. N., Fink, Markovič, Golob, Levstik, Sedmak, Panian, Znidaršič, Janežič, Stukel, Bratuš, Bregant, Jereb Susteršič, Hribljan, First, Schweiger, Janežič, Progar, Stupnik, Schweiger, Grahek, B. O., Plamel, Mlakar, Jerina, Nemanich, Uršančič, Vukovik. — Po dve: Maggia, Nemgar, Moren, Judnič, Gillach, Kozarich, Hebein, Bovec, Plut. — Po tri: Begush, Merkun, Fink, Gregorka, — Bradach 4, Gersich 5, Novak 5, Bevc 3, Fortune 30.

OZNANILA

1. Ko tole pišem, smo ravno sredi najbolj živahnega prodajanja našega **JUBILEJNEGA KOLEDARJA**. Po vseh naselbinah gre razpečavanje zelo živahno od rok. Nekatere manjše naselbine so že dokončale svoje delo in naši zastopniki ali zastopnice so nam že poslali svoj izkupiček. Zraven tudi vsi povedo, kako se ljudem Koledar dopade in ga radi kupujejo. Pristrčna hvala tem dobrim dušam, posebno še tistim, ki si niso nič pridržale za svoj trud in stroške. Bog jim povrni!

2. JUBILEJNEGA KOLEDARJA imamo še precejšen kup tu v officu, zakaj letos smo ga dali tiskati nekaj več ko lansko leto. Mislimo, da bo šel ves v denar, kakor je šel oni lansko leto. Zato naj naši zastopniki in zastopnice nikar ne mislijo, da jim nočemo poslati več KOLEDARJEV kot so jih s prvo pošto dobili od nas. O prav radi jih bomo še poslali, samo oglasite se! Ne moremo verjeti, da smo s prvo pošto ravno pravšno število poslali. Kjer ste prvo pošiljatev tako hitro razpečali, je to znamenje, da bi jih še več šlo med ljudi, ako bi jih imeli. Le še naročite, le še po nove KOLE-DARJE pišite!

3. Že večkrat sem pozabil objaviti v listu Ave Maria, da je letos pozimi sprejel zastopništvo pri svetem Vidu v Clevelandu dober katoliški mož Mr. Lovrenc Bandi. To je tisti, ki je te dni tako lepe članke napisal o našem KOLEDARJU v več katoliških listov. Hvala mu in Bog ga živi! On je torej zdaj tudi med našimi zastopniki in pomaga s tem delom našemu mnogoletnemu ondrotnemu zastopniku Jožetu Grdini. Fara svetega Vida je ogromna in je v njej dela za celo vrsto navdušenih agitatorjev. Bog daj mnogo uspeha delu teh dveh mož, ki sta prava stebra vsega katoliškega življa v naselbini. Toplo jih priporočamo faranom sv. Vida.

5. Zdaj je pa že menda čas, da spet nekaj omenimo glede CELOLETNE KAMPANJE za list AVE MARIA. Preden o tem kaj več rečem, želim vse opozoriti na tole stvar. Ko ste videli v zadnji številki napisano pod imeni nabiralcev umaro 995, se je mnogim odvalil velik kamen od srca in so rekli: Poglejte no, zdaj je že skoraj EN TAVŽENT — pa je šlo tako lepo — brez mene in moje pomoči . . . In taki, ki so trdo delali, so si dejali: Hvala Bogu, zdaj je pa konec tega dela, zahtevani TISOČAK je že pod kapo, saj tistih pet imajo gotovo tudi že . . . In tako si naši ljudje mislijo, da tudi mi tukaj tako mislimo????

6. Hm, hm — pa venlar ni tako!!! Mi smo v prvi vrsti rekli, da je kampanja CELOLETNA, torej traja DO NOVEGA LETA 1938!!! Če smo zraven rekli, da hočemo dobiti v tem času TISOČ novih naročnikov, pa nismo rekli, da se takrat kampanja neha, kadar bo skupaj TISOČ novih naročnikov . . . Ali zdaj razumete, kam pes taco moli..? (Na ušesa povedano: Besedi o tisočaku novih takrat še sami nismo prav verjeli . . . Pa tega ne smete nikomur povedati!!!)

8. Zdaj ste pa seveda radovedni, kako je s tisto umaro TAVŽENT. Ali je že tu, ali je že kaj čez, kdo jo je poslal? Tudi mene taka radovednost martra. Ampak je ne morem utešiti ne vam ne sebi. S tem ne rečem, da še nimamo TISOČ novih naročnikov. O, bilo jih je še nekaj po zadnji objavljene številki, toda koliko ravno jih je, vam ne vem povedati. Verjemite ali ne, nekaj takega se mi je ta mesec zgodilo, da nisem znal več — "šteti do pet"!!! Odkar sem dobil prve hlače, se mi to še ni zgodilo. In ker nisem znal šteti do pet, vam ne morem povedati, če je zahtevani tisočak že skupaj ali ga ni . . .

9. In zakaj me je zadela taka reč, da nisem znal šteti do pet? Tisti Filip Kolo-vratnik mi je pisal tako čudno pismo, da sem bil veš zmešan. In še danes tem tak. Berite njegovo pismo tam v Kramljanju in sodite sami, kako in kaj. Jaz ne vem, če fant vse skupaj za nos vleče ali kako je ta reč. Na vsak način sem pa ubogal njegov nasvet in nisem nič povedal na tem mestu, kako je napredovalo nabiranje novih ta mesec. Največ sem ga ubogal zato, ker sem številki TAVŽENT že naprej zavoljo njene nagrade — fovšen . . .

KRAMLJANJE NA ZAPEČKU

P. Bernard.

KOLOVRATA, KOLO. — Piše Filip Kolo-
vratnik. — Oni dan sem nekje bral takole ali
podobno. Za vse mogoče reči je že poskrbela
moderna znanost, samo tega še ni iznašla, kako
bi ljudem olajšala jutranje vstajanje iz postelj.
Kar se tega tiče, moramo reči, da človek dvaj-
setega stoletja še ravno tako težko zapušča po-
steljo, kakor jo je težko zapuščal njegov pred-
nik pred pet ali deset tisoč leti.

Ob branju teh besed mi je poskočilo srce.
Toliko let sem že premišljeval, kako bi se mo-
gel uvrstiti med iznajditelje, pa se mi ni nikoli
posrečilo. Ne smete misliti, da mi manjka idej.
Ampak težava je v tem, da so me vedno drugi
prehiteli. Kolikokrat sem se že jezil na člove-
ka, ki je iznašel cerkvene orglje! Zakaj ni
malo poprej umrl? Gotovo bi potem orglje po-
čakale name in bi jih prav lahko iznašel, ker
natančno vem, kakšne so. Ali pa pisalni stroj!
Ne bom trdil, da bi si upal iznajti avtomobil.
Toliko bistroumnosti si ne bom lastil. Kak bi-
cikelj bi pa prav gotovo lahko iznašel, pa je sa-
mo smola kriva, da ga nisem. Deset ali dvaj-
set let prepozno sem zagledal luč sveta, that's
all. Prav gotovo nisem jaz kriv.

In tako bi lahko naštel še dolgo vrsto iz-
najdb, ki jih samo zato nisem jaz iznašel, ker
so me drugi prehiteli. V žalosti in potrnosti
srca sem hodil po svetu in premišljeval, kaj bi
se dalo še iznajti, pa sem vsepovsod videl samo
take reči, ki so bile že iznajdene. Česar še ni
bilo, nisem nikjer videl. Človek bi mislil, da
je to popolnoma naravno. Pa ni. Zakaj so pa
drugi ljudje videli reči, ki jih še ni bilo? Takim
ljudem je bilo lahko vedno kaj iznajti.

Tako torej sem bil že blizu pri koncu in
sem takorekoč naredil križ čez vse svoje iznajd-
be. Ko sem pa bral tisto o moderni znanosti,
kako malo se zmeni za težave človeškega vsta-
janja iz postelje v mladih jutrih, sem v hipu
spoznal, kje preži name iznajditeljska slava.
Vsaka nitka mojih živcev je strepetala, posko-
čila v silnem navdušenju. Kako človek včasih

po dolgem iskanju nenadoma najde še vse več
kot je iskal! Saj je prav za prav popolnoma
razumljivo, zakaj je znanost pet milijonov let
čakala ravno name. To je pač zato, ker jaz ne
poznam nobenega drugega človeka, ki bi imel
večje težave pri jutranjem kobacanju iz poste-
lje kot jih imam ravno jaz. Torej!

Takoj sem šel na delo. Nisem štel dni in
tednov in mesecev, še manj sem štel potne srage
na čelu in žulje na rokah, toda kdaj je še kdo
kaj pametnega iznašel brez potnih srag in žu-
ljev? To se torej samo po sebi razume.

Ampak sedaj leži — ne sedi in tudi ne sto-
ji — sedaj torej leži pred menoj veličastna iz-
najdba, ki bi ji človek na prvi pogled rekel po-
stelja, pa vendar ni. Imenuje se "ELEKTRO-
VSTAJALNI ŠPAMPET".

Ti se torej, človek krščanski, vlezi v to mo-
jo iznajdbo zvečer, ko si se namenil k počitku.
Počival boš v njej kraljevsko kakor polh v svo-
ji drevesni votlini. Prav za prav še vedel ne
boš, kako sladko boš počival, zakaj spanec te
pograbi za goltanec že v tistem hipu, ko si se
vlegel, in potem boš mislil, da te notri do jutra
— ni več . . .

Zjutraj ob določenem času pa — o, poza-
bil sem povedati, da si zvečer sam določiš tisti
čas kakor na uri budilki — torej ob določenem
času zjutraj se začne notranja vodoravna plo-
skev tvojega El. šp. narahlo premikati na levo
in desno. To je namreč tista ploskev, ki na njej
ležiš. Ko se torej začne premikati, se — na-
ravno! — tudi ti ž njo premikaš. Nekako tako
je ta reč, kakor če bi te kdo položil na rešeto
in bi te hotel nekoliko presejati. To rešetanje
te precej hitro zbudi, pa zelo obzirno in brez
pretresenja živcev. Ako se pa vendar ne zbu-
diš takoj prvo mrnuto, te v drugi minuti neko-
liko hitreje trese na levo in desno, tako da se
moraš zbuditi, če si le božji. Kakor hitro si pa
zbujen, rešetanje hipoma neha.

Če mi želiš pri tejle priči povedati, duša
zaspana, da ti je s takim prebujenjem še prav

malo pomagano, ti odgovarjam, da to tudi sam vem. Ampak stvari, ki zares pomagajo, pridejo šele sedajle na vrsto.

Po tvojem resničnem prebujenju ti da moja iznajdba sedem sekund dragocenega časa, da se zaveš svojega povratka iz spanja v prebujenje in se pripraviš na to, kar ima priti. Priti ima namreč nekaj takega, kar te mora spraviti v židano voljo, pa magari da si tik do jutranjega rešetanja v sanjah same lesnike žvečil.

Sedem sekund po tvojem prebujenju začne odeja nalahko in počasi lezti raz tebe, in sicer od podbradka proti debelemu prstu na nogah. Ampak tako počasi, da te mimogrede boža in žgačka po zaspanih udih ter jih kliče v življenje. Ko je zgornji rob odeje prilezel do tvojih junaških prsi, se zgodi nekaj popolnoma drugega. Zgornja polovica vodoravne plošče, na kateri ležiš, se dvigne sama od sebe, seveda počasi, narahlo in z vso potrebno obzirnostjo, z vsem vzglavjem in blazinami vred. Tako si prišel na svojem ležišču brez vseh sitnosti in naporov v sedeči položaj.

Pri tej priči mi morda v mislih ugovarjaš, da stvar vendar ni tako jako dobra. Praviš, da te bo zeblo. Ampak, duša zaspana, napačna je, da sploh pri tej priči kaj misliš. Ali ti je treba tega, ko vidiš, da jaz mislim namesto tebe in sem že vse do vseh podrobnosti premislil.

Torej — takoj ko se je odeja premaknila navzdol od tvojega mehkega podbradka, še bolj pa takrat, ko te je nevidna moč dvignila v sedeči položaj, pihne vate božajoča sapica, ki te pozimi prečudno greje, poleti pa prekrasno ohladi. O mrazu ali vročini torej nobenega sledu. Prosim, da mi tudi v mislih več v besedo ne sežeš!

Ko si se takole v par sekundah sprijaznil z dejstvom električnega prebujenja in dvignjenja do sedečega položaja, se nenadoma zgane spodnja polovica vodoravne ploskve, sune na vzven — prav za prav ne sune, samo malo porine! — in tvoje noge zdrknejo s postelje proti tlom. Sedaj si takorekoč že vstal in lahko obsediš oprt na svoje lastne življenjske sile brez podpiranja nevidnih moči. Zato pade zgornja polovica ploskve z zglavjem in blazinami vred nazaj na svoje mesto in počaka do naslednjega jutra. Vse težave in bridkosti vstajanja so v glavnih potezah za teboj. Z eno besedo: Vstajanja sploh

ni bilo treba.

Če mi pri tejle priči želiš povedati, da se ti še vedno ne ljubi seči po obleko in čevlje, vedi, da si deležen vsega mojega sočustvovanja. Kako bi mogel jaz pričakovati, da boš za kaj takega zmožen, ko vem, da te vse srbi po hrbtu, pod vratom, posebno pa še po vrhu glave pod košatimi kodri ali morda celo po svetlo bleščeči pleši. Ali te morem zdaj pustiti, da se boš praskal in štrgljal celih deset minut in tako zapravljaj svoj dragoceni čas?

Ne, tega ne morem. Zato se sedaj prikaže zadnje dejanje v igri moje sijajne iznajdbe. Od nekod se spuste na tvoje nepretegnjene ude mehko-trde roke, prav za prav samo rokavice, ki so prečudno mehko-raskave, in te premikastijo in pregnetejo po dolgem in počez, da zginе vsaka senca srbečice kakor bi mignil.

Pa ne samo to. Ob tem gnetenju postanejo tvoji udje tako gibčni in podjetno podvzetni, da brez vsega tvojega sodelovanja sami od sebe sežejo po obleko in kar je takega. Skratka in brez ovinkov: Nisi samo vstal, tudi umit, počesan in oblečen si že. Duša zaspana, kaj hočeš še več?

In kje so ostale spričo te moje iznajdbe pet tisoč ali celo milijonov let stare vstajalne težave in bridkosti? Skopnele so kakor jutranja rosa pred žarkim soncem! Če torej jaz nisem eden največjih dobrotnikov človeštva . . .

Gospod urednik! Zdaj pride poglavitna stvar. Ali mislite, da sem to reč opisal v tem pismu samo za tja v en dan? O, nikakor ne! Hitim s pisanjem in pošiljanjem za to, da vas pravočasno uiamem in pregovorim, da ja ne bote v prihodnji številki še oddajali tiste obljubljenе nagrade za številko EN TAVŽENT pri novih naročnikih. Veste, jaz tukaj slovesno objavljam, da bo tista nagrada moj "elektrovstajalni špampet". Torej le počasi! Pa še to obetam, da bom dal enako nagrado — ako se bo namreč kampanja nadaljevala vsaj do novega leta — vsem tistim, ki bodo zadeli pri nabiranju novih številko z dvema ničloma. Torej: 1100, 1200, 1300 in tako dalje. Torej vabim in kličem na korajžo.

PITTSBURGH, PA. — Piše Math Cadonic. — Dragi gospod urednik! Kupil sem Vaš Ave Maria Koledar. Najprej sem ga prelistal in slike pogledal, kakor je navada. Potem pa bra-

ti! Ko pridem do strani 147, vidim sliko, ki sem Vam jo bil jaz poslal. Ali v svoje začudenje zagledam strašno in grdo pomoto. Svatje v Preloki! Kdo Vam je to grdo zmoto zakrivil? Jaz sem Vam zapisal: Svatje v Ziljah pred domačo hišo št. 30, pa ne v Preloki. Preloka je 15 km od moje rojstne hiše. Zatorej jaz Preločan ne morem biti. V resnici sem Ziljan. Sam svojega imena in svoje velike vasi ne smem zatajiti. To je grdo in to bi bil greh. Ali vi ste moje pošteno ime oropali pod ono sliko v Koledarju. Moji farani in vsi, kateri me poznajo, sprašujejo: Izdajalec, ali te je sram, da si Ziljan? In one lepe hiše sin? Zakaj si zapisal, da je tvoja lepa družina v Preloki? Saj vendar vsi znamo, da je v Ziljah itd. Kaj naj revež storim? Izgovarjam se, da nisem tega pisal, da je urednik izpustil ono, kar je najbolj glavno v Ziljah. Pa vse nič ne pomaga, jaz sem kriv! Tako je tu v Pittsburghu. Ali s strahom čakam, kaj bom z drugih krajev dobil, kadar pride Koledar do drugih Belokranjcev po vseh Združenih državah. Večinoma me dobro poznajo in vejo, da sem Ziljan, ne Preločan. In kaj bom dobil iz stare domovine, če bodo tudi tam to videli? Dragi gospod urednik, ako ste mislili, da ono besedilo ni bilo prikladno zakaj ga niste vrgli v koš? In še sliko zraven. Tako bi bila mirna Bosna brez sramote moje in Vaše. Dragi gospod urednik. Težko je popraviti, ali jaz mislim, da Vi to lahko naredite, da bi vsaj deloma pokrilo mojo zadrego in potoložilo mojo jezo, pa tudi znižalo Vaš greh. Ono sliko in moje pravično besedilo priobčite v list dvakrat in napišite, kakšna je pomota v Koledarju in še to, da sem bil jaz jako žalosten nad to pomoto. Dragi gospod urednik, to pismo tudi lahko natisnete v Ave Marijo z opombo, da ne predelujete nobenega stavka razen kake pike ali klica ali vprašaja. Torej v ZILJAH — ne v Preloki!!! Prosim, uredite po svoji najboljši moči in volji. Ako priobčite to pismo med dopise, bi to morda pomirilo razburjene duhove. Bog Vas živi!

HIBBING, MINN. — Piše Angela Mlakar. — Dragi bralci lista Ave Maria! Letos imamo tu gori pri nas zelo deževno vreme. Saj skoraj vedno dežuje. Kaj pa list Ave Maria? Ali še vedno pridno prihajajo novi naročniki? Dajte se vi drugi potruditi, ki živite po mestih in imate več priložnosti za agitacijo. Vi ste zmerom med ljudmi, mi tu na farmi smo pa le bolj sami

zase. Vi pa lahko mnogo storite za širjenje dobrega tiska, zato vas pozivljem, da bodite vsi misijonarji v svojem kraju. Bog ne zahteva posebno veliko. Vsak naj svoje stori, pa bo dosti skupaj prišlo. Vsak zaveden katoličan je dolžan delati za vse dobro, posebno še za katoliški tisk. Bog je vesten plačnik in nikomur nič dolžan ne ostane. Zavedajmo se tudi, da smo v pomoč dobrim dijakom, ako podpiramo list Ave Maria. Kadar bodo duhovniki, nam bodo s svojim delom bogato povračali.

OGEMA, MINN. — Piše Rev. Roman Homar OSB. — Dragi in cenjeni mi Koledar. Preveč poceni te prodajajo tam v Lemontu. Morebiti zato, da bi te mogla vsaka slovenska družina kupiti? Meni si mnogo reči sporočil, ki bi jih ne bil drugače nikjer našel. Uči nevedne in tolaži one, ki so tolažbe zelo potrebni. Čestitam ti k srebrni svečanosti. Ostajam za vedno tvoj dober prijatelj.

CLEVELAND, OHIA. — Piše Mary Novak. — Zopet se mi je posrečilo dobiti dva nova člana za Apostolat sv. Frančiška. Prvi je rajni Ludvik Jakše, ki je umrl dne 8. sept. 1937. Drugi Joseph Prince, ki je umrl 12. sept. istega leta. Bila sta oba naročnika Vašega lista. Zato prosita obe ženi rajnih, da bi se objavilo v listu Ave Maria, da so učlanile svoje rajne soproge v Apostolat zavoljo večnih svetih maš, ki se bodo brale. Diplome pošljite na moj naslov, da jih obema izročim. (Bog plačaj dobri Mrs. Novak in obema ženama, ki stá po njej poslali članarino za Apostolat. Rajnima dvema pa vse najboljše pri Bogu!)

INDIANAPOLIS, IND. — Piše Obiskovalec. — Pri nas smo nedavno tega pokopali odličnega katoliškega moža, ki mu je bilo ime John Škoda. Precej časa je že po malem bolehal, ali smrt je prišla nepričakovano hitro.

**Vsak dan in na vsak način prihranite
denar, če kupujete pri**

“Trikrýl’s Dept. Store”

2110-14 Cermak Road, Chicago, Ill.

Dobra trgovina v prijazni okolici.
Shranite naše “STAMPS”. Z njimi si prihranite
denar pri vsakem nakupu.

Bil je od vseh spoštovan in zelo priljubljen v tej naselbini. Umril je kot aktivni predsednik društva sv. Alojzija KSKJ. Ob njegovi krsti so se zbrali člani in članice vseh tukajšnjih katoliških društev in molili zanj rožni venec, ki ga je vodil slučajno med nami se mudeči P. Bernard OFM, urednik Ave Marije. Drugi dan je imel po pogrebni sveti maši pridigo v slovenskem jeziku in med drugim povedal, da se je šele ob svojem zadnjem obisku pri nas seznanil z blagim rajnikom, to pot ga je pa že našel na mrtvaškem odru. Tako nas zopet ta dogodek opominja, da moramo biti vedno pripravljeni, ker ne vemo ne ure ne dneva. Precejšnje število rojakov in rojakinj se je udeležilo pogreba, mnogi pa niso mogli dobiti prostih ur za udeležbo pri pogrebu. Vsi navzoči so bili veseli, da je imel John Škoda tako lep pogreb in mu je govoril v slovo slovenski duhovnik. To je rajni gotovo zaslužil. Bodi mu Bog plačnik, preostalim pa naše iskreno sožalje!

CLEVELAND, OHIO. — Piše J. K. — Prosim, da mi oprostite neokretno pisavo, ker mi pero ne služi dobro in nisem vajena pisave. Berem prav rada, pišem pa malo ali nič. Namen tega mojega pisanja je, da omenim zavoljo naročnine, ki Vam jo dolgujem že toliko let. Zao-stala sem iz raznih razlogov, ker so bile vedno težave. Povedati Vam pa moram, da me je bilo vedno sram, kadar sem vzela v roke ta list. Pa res nisem mogla pomagati, ker družino imamo veliko in smo bili na vse strani zelo prizadeti. Sedaj se mi je pa vendar posrečilo, spraviti skupaj potrebno svoto in Vam pošiljam \$20.00, kar bo menda zadostovalo. Obenem se Vam najlepše zahvaljujem za potrpežljivost, ki ste jo imeli z menoj. Res bi mi bilo jako težko, ako bi morala ostati brez tega tako priljubljenega lista. Ta list mi je bil mnogokrat v veliko tolažbo v mojih težkih razmerah. Pri branju lista Ave Maria sem neštetokrat dobila veliko olajšanje. Torej še enkrat prisrčna hvala!

MILWAUKEE, WIS. — Piše Antonia Huddales. — Vam bom povedala, kako jaz nabiram "nove" naročnike. V mislih sem imela eno prav dobro ženo in sem si prav zatrdno obetala, da jo pridobim za naročnino. Pridem k njej in omenim, po kaj sem prišla, se mi pa prav prijazno nasmeje in pravi: Saj sem že več naročnica na ta list . . . Seveda ni bilo nič, pa sem bila

vseeno vesela, ko sem odhajala od te žene. Boj, težko mi je pa pri srcu, ko odhajam praznih rok od takih rojakov in rojakinj, ki se izgovarjajo, da nimajo časa za branje. Bog ve, kaj bi bilo na svetu, če bi bili vsi ljudje taki. Moje največje veselje so lepe knjige in dobri časopisi. Najprej hitro opravi svoje delo, potem pa z veseljem vzamem v roke knjigo ali časopis. Tako sem že veliko koristnega in lepega prebrala. V branju dobrih knjig sem našla tudi mnogo utehe v tistih težkih časih, ko sem v zgodnji mladosti zgubila mater. Seveda se tista rana kljub vsemu še vedno ni zacelila. Poleg branja sem našla mnogo veselja tudi v tem, da sem s sestro hodila popevat v cerkev. Bog nam je dal prav lepe glasove. Toda po smrti matere se ni dalo več tako iz srca peti ko poprej. Oprostite, da sem omenila umrlo mater, zapeljal me je spomin in misel na to, da bo kmalu prišel mesec november, ki nas bo posebej spominjal naših rajnih. Zdaj pa vsem bralcem lep pozdrav!

CLEVELAND, OHIO. — Piše Anica Kraus. — List Ave Maria se mi zelo dopade. Z veseljem sem prečitala oktobersko številko, ki prinaša toliko lepega branja. Tudi veliko dopisov je bilo v tisti številki. A vidi se mi, da naročniki rajši berejo nego pišejo. Tudi jaz bolj s strahom pišem slovensko, ali upam in želim, da se bom popolnoma ozučila slovenščine. Mislim pa, da kot mladi ameriški Slovenki mi gre še dosti dobro. (You let, Anica, da Ti gre dobro, zelo dobro! — Urednikova opomba.) Za to se imam zahvaliti mojim staršem in slovenski šoli v Narodnem Domu. Naj omenim, da so imeli v Narodnem Domu na Holmes cesti "Slovenian Merchant Association" svojo razstavo. Vsak večer so nam preskrbeli prav lep program. Čuditi se je bilo, kaj vse zmorejo naši muzikanti. Človek bi se jih nikoli ne naveličal poslušati. Zdaj pa še nekaj od naše slovenske cerkve Marijinega Vnebovzetja. Od znotraj je vsa prenovljena in preslikana. Tako je lepa sedaj, da vsako oko občuduje to mojstersko delo. Za pokritje stroškov so priredili cerkven koncert pod vodstvom g. Rakarja. Bilo je zares krasno petje in ves koncert je lepo izpadel. Slišali smo tudi kratek govor, ki ga je imel č. g. Vodušek. Čestital je faranom na lepi udeležbi in pevske-mu zboru na krasni prireditvi.